

ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ

ΕΤΟΣ Κ΄.
ΤΕΥΧΟΣ 233—234
ΙΟΥΛΙΟΣ—ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ 1920

ΑΘΗΝΑΙ

Ὁδὸς Χαριλίου Τρικούπη 22^α

ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΜΗΝΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Δ. Ι. ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ἑτησία δραχμαὶ 12.

ΤΟ ΤΕΥΧΟΣ δραχμαὶ 2.

ΓΡΑΦΕΙΑ Ὁδὸς Χαριλάου Τρικούπη ἀριθ. 22α

ΤΕΥΧΟΣ 233—234

ΙΟΥΛΙΟΣ — ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ 1920

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Τὰ Ἱταλικά ποιήματα τοῦ Σολωμοῦ (Συνέχεια). Μετάφρασις Σ. Δε-Βιάζη.

Ἡ ξένη πνευματικὴ κίνησις.

Σημειώσεις ἐνὸς μηνός, ὑπὸ Δάφνιδος

Ἀντίλαλοι, ὑπὸ Ἀλιέως.

Τὰ Ἀθηναϊκά θέατρα ὑπὸ Κ.

Γράμματα καὶ Τέχναι. (Εἰκαστικά τεχναι. — Μουσικὴ - Σύμμικτα).

Τὰ ἔργα τοῦ Μητσάκη

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΑ ΑΓΓΕΛΜΑΤΑ

Εἰς τὴν Νέαν Ἀγχιάλον ὅπου ὑπῆρχε κατὰ τοὺς Ὀμηρικοὺς χρόνους ἡ πόλις Πύραος κατὰ δὲ τοὺς Μακεδονικοὺς αἱ Φθιώτιδες Θῆβαι πόλις ἐμπορικὴ, ἐγένοντο ἀνασκαφαὶ ὑπὸ τοῦ ἐπιμελητοῦ τῶν ἀρχαιοτήτων κ. Ν. Γιαννοπούλου, αἵτινες ἔφερον εἰς φῶς εὐρήματα τοῦ Ε' καὶ ΣΤ: μ. Χ. αἰῶνος, ἀποδεικνύοντα ὅτι αἱ Φθιώτιδες Θῆβαι ἦσαν σπουδαιότατον καλλιτεχνικὸν κέντρον. Εὐρέθησαν τὰ θεμέλια δύο χριστιανικῶν ναῶν, ἐξ ὧν ὁ εἰς εἶνε τρίκλιτος με πλουσίαν βασιλικήν, ὁ δὲ ἕτερος ὁμοιάζει πρὸς τὸν ναὸν τῆς Ἁγίας Σοφίας ἐν Θεσσαλονίκῃ, δὲν ἀπεκαλύφθη ὅμως ἀκόμη ἐξ ὁλοκλήρου. Εὐρέθησαν ἐκτὸς τῶν θεμελίων καὶ πλείστα ἀρχιτεκτονικὰ μέλη τῶν ναῶν, οἷον βάσεις, σώματα καὶ κεφαλαὶ κίονων καλλιτέχνης τέχνης, γλυπτὰ μὲ θαυμάσια κοσμήματα λεπτοτάτης ἐργασίας, ψηφιδωτὰ δάπεδα, ὁκτὼ ἐπιγραφαὶ, ἐπιθήματα παραθύρων, λεκάνη, ὑδραγωγεῖον, χριστιανικοὶ τάφοι καὶ ἄλλα πολλά.

— Ὑπὸ τοῦ δουκὸς τοῦ Δουμπα διετεθήσαν ἕτεραι 15,000 φρ. πρὸς ἐξακολούθησιν τῶν ἐν Διήτρ ἀνασκαφῶν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς ἀρχ. σχολῆς.

— Διορίσθη ἐπιμελητὴς τῶν ἀρχαιοτήτων ὁ κ. Ν. Λάσκαρης.

— Ἐν Θεσσαλονίκῃ ἀνευρέθη μέγας Βυζαντινὸς ναὸς, ὃς καὶ πλάκες ἐνεπίγραφοι καὶ τινες σκελετοί. Τὸ δάπεδον τοῦ ναοῦ διατηρεῖται ἀνέπαφον.

— Ἀνασκαφαὶ ἐνεργοῦνται εἰς Κατάρια καὶ Κοζάνην ὑπὸ τοῦ ἐφόρου κ. Κεραμοπούλου.

— Ἐν Χίφ ἐγένοντο ἀνασκαφαὶ ὑπὸ τὴν ἐποπτείαν τοῦ κ. Κουρουνηίου. Ἀνεσκάφη ἡ πρὸ ἑκατονταετίας καταστραφεῖσα πόλις, εὐρεθέντων ἱκανῶν οἰκημάτων τοῦ 1822 μετὰ σκαλιστῶν ἡμικαύστων ἱερῶν εἰκόνων. Τὸ Δημοτικὸν συμβούλιον Χίου ἀπεφάσισε νὰ καταβάλλῃ τὰς δαπάνας πρὸς ἀποκάλυψιν ὁλοκλήρου τῆς κασίσης συνοικίας, ὅτε θὰ ἐμφανισθῇ μία νέα Πομπηία.

— Ὑπὸ τοῦ ἐν Πάτραις ἐφόρου κ. Κυπαρίσση ἀνευρέθη εἰς τὸν δῆμον Φαρρῶν σπουδαιότατον Μυκηναϊκὸν νεκροταφεῖον.

ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ

Μουσικῶ Ἀκόμη ἐξ ἀκολουθεῖ ὁ διωγμὸς τοῦ ὁ τυχοῦς Βάγνερ ἐν Γαλλίᾳ. Ὁ ὑπουργὸς τῆς Παιδείας δὲν ἐπέτρεψεν εἰς τὴν Ὀπεραν νὰ παίξῃ Βαγνέρεια ἔργα.

Δ. Π. — Ὁ Κλεμανσὼ ὑπῆρξε ἰατρός. Ὁ Λούδ Τζώφτς ἦτο ἄλλοτε μουσικός. Εἶχεν ἠχηρὰ φωνὴν τερόρου.

Α. — Κατὰ τὰ ἐφετεινὰ ἀποτελέσματα τοῦ Ὁδείου Ἀθηνῶν ἔλαβον ἀπολυτήριον δίπλωμα σολίστ μετὰ χρυσοῦ μεταλλίου ὁ κ. Ν. Σκαλκώτας (βιολί) ἡ κ. Μ. Τριανταφύλλου (πιάνο). Μετ' ἀργυροῦ μεταλλίου ὁ κ. Α. Σκόκος καὶ ἡ δ. Αλ. Πίστη εἰς τὸ πιάνο καὶ δ. Μ. Λυλαοῦνη εἰς τὸ ἄσμα. Μετὰ χαλκοῦ μεταλλίου ἡ δ. Μ. Στερογιάννη (βιολί) καὶ Κ. Μιλωνας (ἄσμα). Ἐπίσης ἔλαβον δίπλωμα ὁ κ. Βουωνίδης (Βυζαντινὴ μουσικὴ) καὶ ἐκ τῆς Δραματικῆς σχολῆς αἱ δ. Μπατιστάτου, Μαρ. Μπενή Ψάλτη καὶ ὁ κ. Βρασιβανόπουλος. Ἐξ αὐτῶν ὁ κ. Σκόκος καὶ ἡ δ. Λαλαοῦνη θεωρήσαντες ἑαυτοὺς ἀδικηθέντας δὲν ἐδέχθησαν τὸ μετᾶλλον ἔχοντες ἀξιώσεις δια τὸ χρυσοῦν.

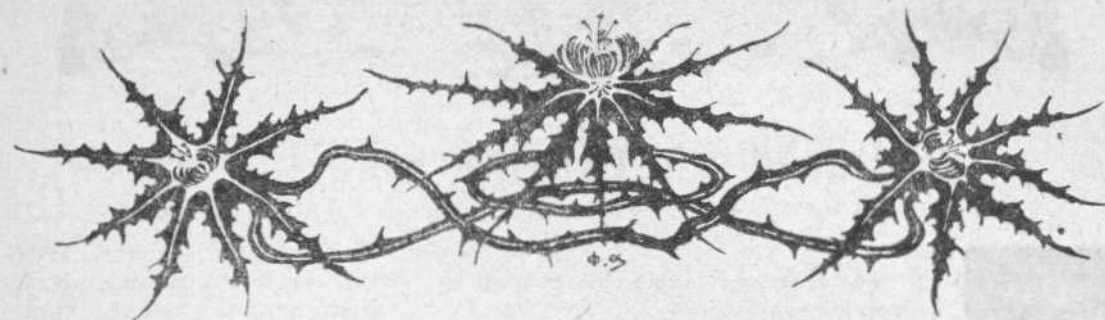
Εἰς δὲ τὸ Ἑλληνικὸν Ὁδεῖον ἔλαβον δίπλωμα μετ' ἀριστείου ἐξαιρετικῆς ἰδιοφυίας ὁ κ. Σηρέλλης (ἄσμα) αἱ δ. Τ. Καστριώτου καὶ Κ. Σταματοπούλου (πιάνο). Χρ. Κυριαζῆ καὶ Σ. Κινοπούλου (ἄσμα). Ἐπίσης ἔλαβον δίπλωμα αἱ δ. Ε. Τσιλιμύγκου (πιάνο), Μ. Μόρη, Α. Φαρμακίδου, Ε. Καλοσιδᾶ εἰς τὸ ἄσμα, πτυχίον δὲ ἐνοργανώσεως πνευστῶν ὄργάνων ὁ κ. Σ. Κρητικός.

ΔΙΑ ΤΟΥΣ κ. κ. ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΣ

Οἱ καθυστεροῦντες εἰσέτι τὴν συνδρομὴν τῶν παρακαλοῦνται ὅπως ἔσον τὸ δυνατόν ταχύτερον ἀποστελῶσιν αὐτὴν πρὸς τὴν Διεύθυνσιν, διότι ἄλλως θὰ διακοπῇ ἡ ἀποστολὴ τοῦ φύλλου ὀριστικῶς.

— Τὸ παρὸν τεύχος ἐκδοθὲν περὶ τὰ τέλη Σεπτεμβρίου, περιέλαβε χάριν ἐνημερότητος τὴν κίνησιν καὶ τοῦ μηνός αὐτοῦ.

— Εἰς τὸ νέον βιβλιοπωλεῖον Μ. Ζηκάκη (κάτωθεν Ἀρσακείου) πωλοῦνται τόμοι τῆς «Πινακοθήκης» καὶ παλαιὰ τεύχη.

ΤΑ ΙΤΑΛΙΚΑ ΠΟΙΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΣΟΛΩΜΟΥ

79

Τὸ μυστικὸ δένδρο*

(Ἀποσπάσμα)

Πάει, πάει ψιλά ὁ γερός κορμὸς σὲ τούτη τὴ γῆ, ποῦ εἶναι τῆς ζωῆς ἡ κούνια καὶ ὁ τάφος. Γεμίζει μὲ περίσσια φύλλα, ποῦ ἀγκαλιάζουν τόσο μέρος τῆς γλυκειᾶς ἡσυχῆς αὔρας. Ἄλλὰ δὲν εἶναι ἐξέσκεπη ἡ πρασινάδα του. Χαρούμενο κάθεται σὲ κάθε φύλλο ἓνα πνεῦμα καὶ ὁλόκληρο τὸ θεόρατο δένδρο λαμποκοπάει καὶ τραγουδάει καὶ μακρὰν πολὺ πάλονται τὰ ἀστέρια τοῦ οὐρανοῦ μὲ τοὺς παλμούς τῆς τέχνης.

80

Ὁ δ ἦ.

(Ἀποσπάσμα)

Τὸ φεγγάρι συμμαζεύεται λαμπερότερο μὲς τὸ κῦμα, ποῦ στὴν παρθενικὴ μορφῇ τῆς γεννημένης θεᾶς ἐμφυγῶναι τὲς κουρασμένες στροφές, σὰν προβαίνουνε λαμπερὰ ἀπὸ καθαρότατο φῶς, ποῦ γλυκὸ καὶ τρεμουλιαστὸ ἀπὸ τῆ σιγαλῆ ὁμορφῆς θεῖα πορεία, ἀπορροφῶσε ἀπ' τὰ μάτια τὸ γαλάζιο, ἀπὸ τὰ μαλλιά τὸ χρυσάφι καὶ τῆς χαρᾶς ὁ παλμὸς ἔτρεχε τὴ θάλασσα ὅλη, γιὰ νὰ χαιρετᾷ τὴ Θεῖ.

81

Ἐπαινος σὲ φίλο.

(Ἀποσπάσματα).

Στὴ θεᾶ τῶν ἀγρῶν εἶναι ἀφιερωμένο ἓνα δάσος τῆς Ζακύνθου ἀπὸ θυσιαστήρι ὑπάρχει στὴ μέση ποῦ βασταίει τῆς θεᾶς τὸ εἶδωλο. Τριγύρω τοῦ δάσους βασιλεύει πάντα ὁ ἀνθισμένος καὶ μοσχοβολισμένος Μάης. Καὶ στοῦ ρου-

* Ἰδομεν τέλος εἰς τὰς μεταφράσεις μὲ τέσσαρα ἀποσπάσματα ὧν τὸ πρῶτον ὑπάρχει εἰς τὴν ἐκδοσὶν Πολυλά—Κουρτάνου, τὰ δὲ ἄλλα τρία τὰ ἔχομεν ἡμεῖς εὐρὴ ἀνέκδοτα καὶ ἐδημοσιεύσαμεν εἰς τὴν ἐκδοσὶν μας Ὁ Σολωμὸς κατεγίνετο εἰς ποίημα περιγραφῶν τὴν καταστάσιν τοῦ Ἑλλην. ἔθνους μὲ τὸν τίτλον «Carmen Seculare» οὗτινος ὁ Πολυλάς ἐδημοσίευσε ἀποσπάσματα. Ἐπειδὴ τὸ τρίτον ἀποσπάσμα ὁμοιάζει μὲ τὸ Ἱταλικὸν ἀποσπάσμα «Τὸ μυστικὸν δένδρο» φαίνεται ὅτι ὁ Ποιητὴς ἔγραψε τὸ «Carmen Seculare» καὶ εἰς τὰς δύο γλώσσας.

κιου τὸ γοργὸ φλοῖσβο ἀποτελοῦν ἁρμονία τὰ πουλιάκια, ἡ αὔρα καὶ τὰ φύλλα.

Χαῖρε, ὦ θεᾶ τοῦ οὐρανοῦ, ὁμορφῆ ἀνάμεσα σὲ ὄλες τὲς ὁμορφῆς θεᾶς, ποῦ κατοικοῦνε ἐκεῖ ἐπάνω. Σὺ, μὲ τὸν ἑξαίσιον Ὑμνον, ποῦ ἀντιλαλεῖ, ἀναγαλλιάσεις τὲς οὐράνιες καρδιές. Ἴσως ὁ Ἰπέρτατος Πατέρας μὲ τὸ χεῖρ του σὲ ἐπλασε, προτοῦ λαμπυρίσῃ στὸν ἡσυχὸ ὁλόμαυρο οὐρανὸ τὸ κάτασπρο χαμόγελο τῆς Κηρυκείας.

Σὺ, ὦ θεᾶ, νὰ κάμῃς τὰ πάντα δύνασαι, γιὰ σὲ οἱ ἀπαραβίαστοι νόμοι τῆς Μοίρας πέρασι δὲν εἶχαν ὅταν στὰ ὀλοσκοτεινά λημέρια τοῦ Ἄδου ἐπῆγε ἀοματωμένος μὲ λύρα ὁ Ἄδρισιος αἰοῖδος, αἰσθάνθηκε ὁ σκληρὸς βισιληᾶς τῆς Αἰωνίας νύχτας τὸ χρυποκάρδι τῆς ἀγάπης καὶ τῆς εὐσπλαχνίας καὶ κάθε ψυχὴ στὰ τρομερὰ βᾶσανα ἔμεινε ἀκίνητος καὶ ἄλαλη.

Σὲ μία βαθειὰ σκοτεινὴ καὶ τρομερὴ φρόνη ἦσαν ὅλα ἐδῶ κάτω σὺ ἐσυγκινήθηκες καὶ στὸν κόσμῳ ἔστειλες ἁρμονικὸν ἕμνο. Στὸν μελωδικὸν ἦχο ἐφύτρωσαν δροσερὰ φύλλα, μυρωδιάτα χορτάρια καὶ τριαντάφυλλα καὶ στὸν ἀέρα ἠχολόγησαν τῶν πουλιῶν τὰ κελαϊδήματα.

Σ' αὐτὴ τὴ μαγικὴ αἰφνίδια ἀνταλλαγὴ ὅλης τῆς φύσεως οἱ θνητοὶ ὄλοι προσηκτικῶς ἔμειναν. Καθενὸς ἡ καρδιὰ ἐκωρευθῆκε ἀπὸ ἀσυνήθιστη χαρὰ καὶ γλυκάδα καὶ ἡ ὄψι των ποῦ πρῶτα ἦταν λυπημένη, γιὰ πρῶτη φορὰ ἐλαμποκόπησε καὶ ἐχαμογέλασε.

Ὁ Ἔρωτας μὲ χρυσᾶ φτερὰ γοργὰ ἐπέταξε καὶ στὴ γῆ ἔρριξε ὀλόγλυκα τὰ βλέμματα. Ἐπειτα σὲ μιὰ δροσερὴ δάφνη μὲ τὴ σαῖτα του, ποῦ παρθενικὴ ἦταν ἀκόμη, ἐγράφε χαμογελῶντας ἀπὸ ἀναγαλλίας: Ἐγὼ θέλω παντοτεινὰ τὸν κόσμῳ νὰ κάνω εὐτυχισμένο.

Καὶ ἔχωρα ἀπὸ ἐκεῖνες τὲς ἀρετές, θυγατέρες τοῦ Οὐρανοῦ, ποῦ αὐτὸς ἔχει καὶ ἀναγνωρίζω, ἴσως στὴν καρδιὰ του κάποια ἄλλη εἶναι κρυμμένη. Τὴν βασταίει μυστικὴ στοὺς μεγάλους, τὴν κρατεῖ γιὰ τὸν ἑαυτό του. Ἐταῖ κρυμμένη στὸ μητρικὸ κλαδί μένει ὁ βασιληᾶς τῶν ἀνθέων, καὶ μολονότι τὰ μάτια δὲν τὸ βλέπουν ἡ αὐγοῦλα τὸ ξέρει, τὸ τρέφει, τὸ χρωματίζει.

Μετάφρασις ΣΠ. ΔΕ ΒΙΑΖΗ

Η ΞΕΝΗ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

ΙΣ τὴν ἐφετεινὴν Παρισινὴν ἐκθεσὶν τῶν «Artistes Français» παρατηρεῖται μεγάλη ὁμοιότης μετὰ τὰ ἔργα τῶν προηγουμένων ἐτῶν. Ἡ αὐτὴ μονότονος ἐντύπωσις, τίποτε τὸ νέον. Οἱ ζωγράφοι ἐκθέτουν εἰς τὴν αὐτὴν θέσιν ἔργα μὴ διαφέ-

ροντα ἐκείνων μετὰ τὰ ὁποῖα ἐνεφανίσθησαν ἄλλοτε. Ἡ ἐπιτροπὴ ἀπέβλεψε μόνον εἰς τοὺς ἀρχαιότερους, τοὺς γνωστοὺς καλλιτέχναι. Διακρίνονται ἐν τούτοις τὰ ἔργα τῶν παλαιότερων ζωγράφων H Martin καὶ E. Laurent, τῶν τοπιογράφων E. Quost καὶ Chareton τοῦ Boggio εἰδικῶς διὰ τὴν ἀπεικόνισιν δένδρων καὶ ὄριζοντος. Τὰ γυμνά ὑπολείπονται ἐφέτος, ὅχι εἰς ἀριθμὸν ἀλλ' εἰς τέχνην, ἐξαιρέσει ἐνὸς τοῦ Biloué, κοιμημένης γυναικὸς. Ἄλλα ἔργα καλὰ εἶνε ἢ «Αφύπνισις τοῦ Ἀδάμ ὑπὸ τοῦ Tapissier καὶ τοῦ Henry Bataille, ὁμωδύμου τοῦ δραματικοῦ συγγραφέως, ἀρκετὰ νεωτεριστοῦ ἢ προσωπογραφία τῆς Yvonne de Bray. Ἰκαναὶ ἄλλαι προσωπογραφίαι ἐκτίθενται ἴδια στρατηγῶν διακριθέντων κατὰ τὸν τελευταῖον πόλεμον. Πολεμικαὶ εἰκόνες ἐκτίθενται, μᾶλλον συμβολικαί. Ἀνωτέρα τῆς ζωγραφικῆς εἶνε ἢ γλυπτικὴ. Πλειοψηφοῦν τὰ ἐπιτάφια μνημεῖα. Τὸ «Μνημεῖον εἰς τοὺς νεκροὺς» τοῦ Borichard εἶνε τὸ ἀριστον. Ὁ Φαῦνος τοῦ πλήρους μέλλοντος Dardé, «Οἱ Ἰοῖ» μνημεῖον ὑπὸ τοῦ Maillard, τοῦ Sevestre ἢ Νεάνις ἢ παιζουσα μετ' ἐν ἑρπίδιον—ὠραιότατον σύμπλεγμα ἐμπνευσμένον ἐκ τῆς ἑλληνικῆς ἀρχαιότητος. Τὰ ἔργα διακοσμητικῆς τέχνης σχεδὸν ἀσήμαντα· τοιαῦτα οὐδέποτε ἄλλως τε ἢ ἐκθεσις αὐτὴ περιέλαβεν ἄξια λόγου.

— Εἰς τὴν Μεγάλῃν Καλλιτεχνικὴν ἐκθεσὶν ἥτις ἤνοιξεν ἐν Βερολίῳ τὴν 21 Μαΐου, τὴν μεγαλειότεραν μεταπολεμικὴν ἐκθεσὶν ἐν Γερμανίᾳ, ἐξετέθησαν πλεῖστα ἐνδιαφέροντα ἔργα, ἀποδεικνύοντα ὅτι ὁ πόλεμος ἀντὶ τὴν ἀνακόψῃ τὴν ἐξέλιξιν τῆς Γερμανικῆς τέχνης, ἤνοιξε νέους ὁρίζοντας ἐν αὐτῇ. Τὸ πνεῦμα τῆς ἐποχῆς παρωσιάζεται ὑπὸ διαφόρους μορφάς. Δὲν ἐξέλειπεν ἡ σφραγὶς τοῦ αὐστηροῦ χαρακτήρος τῆς τέχνης, ἀλλὰ καὶ αἱ νεώτεραι ἰδέαι δὲν ὑπελείφθησαν. Μεγάλοι Γερμανοὶ καλλιτέχναι πιστοὶ εἰς τὴν παλαιὰν αἰσθητικὴν κοσμοῦν μετὰ ἔργα ἐπιβολῆς τὴν ἐκθεσὶν, πᾶμπολλα δὲ ἔργα γλυπτικά, ἐν οἷς διακρίνονται συμπλέγματα ἀρχαϊκῆς ἐμπνεύσεως καὶ αὐστηρῆς μορφῆς πολεμιστῶν τοῦ Μεσαίωνα, παρ' αὐτὰ δὲ γλυπτὰ ἔργα ἰδιοτύπου καινοτομίας. Δύο αἰθούσας καταλαμβάνουσι οἱ κυρι-

σταὶ Γερμανοὶ ζωγράφοι καὶ γλύπται, ἐκθέτοντες ἔργα παράδοξα, φουτουριστικά, μετρίων καὶ τετράγωνα σχήματα ἀντὶ τῶν ἡμικυκλίων καὶ καμπυλῶν τῆς κλασικῆς τέχνης. Ἐπίσης ὑπάρχουν ἔργα τῶν Νοεμβριστῶν— νέας ἀρέσεως ἐν τῇ τέχνῃ—ὧν ἡ καινοτομία ἐγκρατεῖται νὰ παριστώσῃ μίαν ὠρισμένην ἰδέαν δι' εἰκόνος ἢ συμπλέγματος εἰκόνων μετὰ συγκεχυμένας καὶ ἀντικαλλιτεχνικὰς λεπτομερείας.

— Τὸ Prix de Rome τῆς μουσικῆς ἀνενεμήθη ἐφέτος ὑπὸ τῆς Ἀκαδημίας τῶν Καλῶν Τεχνῶν εἰς τὴν δ. Μαργαρίταν Κανάλ.

— Τῇ 28 Ἰουνίου εἰς τὸν κήπον τοῦ Λουξεμβούργου ἐν Παρισίοις ἐγένοντο τὰ ἀποκαλυπτήρια τοῦ μνημείου τοῦ Σταντάλ.

Τῆς ἐπιτροπῆς, ἥτις εἶχε συσταθῆ πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον πρὸ δεκαπενταετίας προέστατο κατὰ τὴν ἐορτὴν ὁ Ἀκαδημαϊκὸς Πῶλ Μπουρζέ. Ἠγέρθη μία στήλη εἰς τὸ κέντρον τῆς ὁποίας ἔπρεπε νὰ χαραχθῇ ἐν μεταλλίῳ ἢ μορφῇ τοῦ μεγάλου διανοουμένου καὶ αἰσθητικοῦ τοῦ 18 αἰῶνος, τοῦ ἐν ἔτει 1842 θανόντος ἐξ ἀποπληξίας καθ' ὁδόν. Ὅταν ἡ ἐπιτροπὴ ἀπετάθη εἰς τὸν Ροντέν διὰ νὰ φιλοτεχνήσῃ τὸ ἀνάγλυφον εἶπε :

— Ὑπάρχει ἐν μετάλλῳ τοῦ Δαβὶδ ντ' Ἀνζερ τὸ ὅποιον ἀποδίδει ἀριστα τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ Διασκόλου καὶ τὸ ὅποιον εἶνε ἀριστοῦργημα. Ὁ ἀντιγράψῃ τὸ μετάλλιον αὐτὸ διὰ νὰ τοποθετηθῇ εἰς τὴν στήλην. Καὶ οὕτω ἐγένετο. Ἐπὶ τῶν πλευρῶν τῆς στήλης ἀνεγράφησαν οἱ τίτλοι τῶν κυριωτέρων ἔργων του. Τὰ ἀποκαλυπτήρια ἔκαμεν ἡ ἐπιτροπὴ διὰ χειρὸς τοῦ Ἀκαδημαϊκοῦ Πῶλ Μπουρζέ. Τὸ πραγματικὸν ὄνομα τοῦ Σταντάλ ἦτο Ἐρρίκος Beyle, διεκρίθη δὲ ὡς συγγραφεὺς καλλιτεχνικῶν μελετῶν καὶ μυθιστοριογράφος πνευματώδης καὶ πρωτότυπος μέχρι παραδοξολογίας.

— Τῇ 2 Ἰουνίου συνεπληρώθη πεντηκονταετία ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ Δίκενς.

— Τὸ ἐφετεινὸν χρηματικὸν βραβεῖον Ζανὲν τῆς Γαλλ. Ἀκαδημίας ἐκ 3000 φρ. διενεμήθη ὡς ἑξῆς: 1000 φρ. εἰς τοὺς κ.κ. Λεμπέγκ καὶ Καστανιὸν διὰ τὴν μετάφρασιν τῆς «Ἀνθολογίας» τοῦ κ. Σκίπη, 1000 φρ. εἰς τὸν κ. Γκρενὲν διὰ τὴν μετάφρασιν τοῦ ἐνάτου βιβλίου τῶν «Νόμων» τοῦ Πλάτωνος καὶ 1000 φρ. εἰς τὸν κ. Ρενάρ διὰ τὴν μετάφρασιν τοῦ τῶν Ὁδῶν τοῦ Ὁραίου.

— Εἰς τὸ Βερδὲν ἐγένοντο τὰ ἐγκαίνια ἐνὸς μνημείου τὸ ὅποιον προσέφερον οἱ Ὀλλανδοὶ εἰς διαιώνισιν τῆς ἡρωικῆς ἀμύνης τῆς πόλεως κατὰ τὸν πόλεμον. Ἐχρησιμοποιήθη τὸ ἔργον τοῦ Ροντέν «Ἡ Ἀμυνα».

— Εἰς τὸ Παρίσι ἐξεποιήθη ἡ συλλογὴ

Μπορδελῆ ἔκ παλαιῶν εἰκόνων εἰς τιμὰς πρωτοφανεῖς. Ὁ «Νέος Ἀπόστολος» τοῦ Ἀλβέρτου Ντυρὲρ ὑπολογιζόμενος ὡς ἀξίας 25,000 ἡγοράσθη ὑπὸ τοῦ Δανλὸς ἀντὶ 43,500 φράγκων. Ἡ «Μαγδαληνὴ» τοῦ Ἰδίου ἐπλειοδοτήθη μέχρι 28,000 φράγκων εἰς τὸ Λουβρον ἐπὶ ἀρχικῆς τιμῆς 25,000 φράγκων. Μία εἰκὼν τῆς Σουαβικῆς Σχολῆς ἐξετιμήθη ἀντὶ 16,500 φρ. Μία προσωπογραφία τοῦ Ὁστενδὸρπερ ἀντὶ 15,500 φράγκων. Τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ Καμπάρὲ τοῦ Δούζαρτ 5,100 φράγκα. Τὸ «πορτραῖτο γυναικὸς» τοῦ Δαλοῦζ 4,500 φράγκα. Ἐν τοπείον τοῦ Μπουσὲ 4,000 φράγκα.

— Τῇ 23 Αὐγούστου, ἐπέτειον τοῦ θανάτου τοῦ Ἐρνέστου Ψυχάρη, εἰς Σαιν-Βενσάν-Ροσσινιὸν ἐτέθη ὁ θεμέλιος λίθος, ἐν τῇ κοιμητηρίῳ τῆς Βελγικῆς κώμης, ὑπαίθρου βωμοῦ εἰς μνήμην τοῦ συγγραφέως τῆς «Προσκλήσεως εἰς τὰ ὄπλα».

— Ὁ ζωγράφος Μπερνάρ θὰ φιλοτεχνήσῃ προσωπογραφίαν τῆς Βασιλίσσης τῆς Ρουμανίας, ἥτις θὰ προσφερθῇ εἰς τὴν Ἑθνικὴν Ἐταιρείαν τῶν Καλῶν Τεχνῶν ἐν Γαλλίᾳ.

— Εἰς τῶν καλλιτέρων Σουηδῶν καλλιτεχνῶν, ὁ ζωγράφος καὶ χαλκογράφος Ἄνδερς Ζὸρν ἀπέθανεν αἰωνηδῶς ἐν Στοκχόλμῃ. Κατήγετο ἀπὸ οἰκογένειαν χωρικῶν καὶ δὲν ἐποίησεν ἢ ἐλάχιστον χρόνον εἰς τὴν Ἀκαδημίαν τῶν Καλῶν Τεχνῶν τῆς Στοκχόλμης. Οἱ γνωστότεροι πίνακες του εἶνε τὸ «Βάλς», ἢ Κυριακὴ πρωτὴ εἰς Δαλεκαρλίαν καὶ ἡ Προσωπογραφία τοῦ Ρενάρ, ἥτις τὸν κατέστησεν γνωστὸν εἰς ὅλον τὸν κόσμον.

— Ἀπέθανεν ἡ μεγαλειότερα βιολίστρια τοῦ κόσμου, ἡ Ἀμερικανὴ Μῶδ Powell. Εἶχε σπουδάζῃ ἐν Λειψία καὶ Παρισίοις.

— Ὁ ἐσχάτως ἀποθανὼν ἐν Ν. Ὑόρκῃ «βασιλεὺς τοῦ σιδήρου» Ἐρρ. Φρίκ ἐκληροδότησεν εἰς τὸ Μουσεῖον τῶν Καλῶν Τεχνῶν τῆς Ν. Ὑόρκης τὴν συλλογὴν, ἥτις δύναται νὰ θεωρηθῇ ἐφάμιλλος ἂν ὅχι ἀνωτέρα τῆς τοῦ Wallace ἥτις κοσμεῖ τὴν Πινακοθήκην τοῦ Λονδίνου. Διὰ νὰ καταρτίσῃ τὴν συλλογὴν του ὁ Φρίκ ἐδαπάνησε περὶ τὰ 40 ἑκατομμύρια δολλάρια, Σήμερον ἔχει τοῦλάχιστον 50 ἑκατομμύρια. Οἱ ἐξοχώτεροι πίνακες τῆς συλλογῆς εἶνε ὁ Πολωνὸς Ἰππότης τοῦ Ρέμβραντ καὶ μία τῶν τελευταίων του αὐτοπροσωπογραφῶν—ἥτις θεωρεῖται ὁ ἀδάμας τῆς συλλογῆς—πολλὰ ἔργα τοῦ Βελασκῆς, εἰκόνες τοῦ μεγαλειτέρου Ἄγγλου προσωπογράφου Gainsborough τοῦ ὁποίου μόνον 50 ἔργα σώζονται καὶ τὸ «Μάθημα μουσικῆς» τοῦ Meer.

— Ἀπέθανεν εἰς Μασσαλίαν ἐν ἡλικίᾳ 88 ἐτῶν ὁ γνωστὸς λαϊκὸς μυθιστοριογράφος Κάρλος Μερουδὲλ, συγγραφεὺς συγκινητικῶν περιπετειῶδων μυθιστορημάτων, τῆς σχολῆς τοῦ Πονσὸν ντὲ Τεράγγ καὶ τοῦ Ζαβιὲ ντὲ Μοντεπέν.

— Ἀπέθανεν εἰς ἐσχάτην ἔνδειαν ὁ Γάλλος ἐφευρέτης τῆς τριχρωμίας Ἰωάννης Μπόρν,

ἐνθ' ἐκ τῆς ἐφευρέσεώς του πολυάριθμοι ἐθησαύρισαν.

— Τὴν 30 Αὐγούστου εἰς Αἰξ-λε-Μπαίν διωργανώθη ἐπίσημος ἐορτὴ εἰς μνήμην τοῦ Λαμαρτίνου, καθ' ἣν ὁ Ἀκαδημαϊκὸς Ε Μπουρντὼ ὠμίλησε περὶ τοῦ ρόλου ὃν ἐπαίξεν ἡ λουτρόπολις αὐτὴ εἰς τὸ ἔργον τοῦ ποιητοῦ τῆς Ἐλβίρας.

— Εἰς τὸ Λονδίνον ἐνθ' ἐκαθαρίζετο παλαιὰ εἰκὼν περικτανούσα τὴν Ἀγίαν Θηρεσίαν εὐρεθείσα εἰς τὰ ὑπόγεια ἰσπανικοῦ μοναστηρίου καλογραῖων, ἀπεδείχθη ὅτι κάτω ἀπὸ τὸ ἀκαλαίσθητον βίψιμον τοῦ ἔρασου ὑπῆρχεν ἄλλη εἰκὼν. Τὸ ἐπίστρωμα ἐξεκολλήθη καὶ ὑπ' αὐτὸ ἀνευρέθη ἡ εἰκὼν τῆς Βασιλίσσης τῆς Ἰσπανίας Ἰσαβέλλας γραφεῖσα ὑπὸ τοῦ Βελασκῆς. Ὁ καθαριστὴς ἔκαμε τὴν τύχην του ἀμέσως.

— Τὰ Ἀνάκτορα τοῦ Βερολίνου ὅπου παρέμενεν ὁ πρῶτος Αὐτοκράτωρ Γουλιέλμος ὁ Β' μετεβλήθησαν εἰς Μουσεῖον τῶν Διακοσμητικῶν Τεχνῶν, αἱ δὲ αἰθούσαι του καταλλήλως διακοσμοῦμεναι ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ Ὁθωνος φὸν Φάλτκε θὰ εἶνε ἑτοιμοὶ ὅπως ἀνοιχθῶν εἰς τὸ Δημόσιον περὶ τὰ τέλη τοῦ προσεχοῦς χειμῶνος. Τὸ μέγαρον ὅπερ ἐχρησίμευε μέχρι τοῦδε ὡς τὸ Μουσεῖον τῶν Διακοσμητικῶν Τεχνῶν, θὰ φιλοξενήσῃ τὰς κατασπαρμένας Προϊστορικὰς Συλλογὰς.

— Εἰς ἐκθεσὶν εἰκόνων διασήμων ζωγράφων ἐν Λονδίῳ ἡγοράσθη εἰς πέναις τοῦ Ραίμπουρν ἀντὶ 21,000 λιρῶν καὶ εἰς ἄλλος τοῦ Ρέβνολντς παριστῶν τὸν κόμητα καὶ τὴν κόμησσαν Ἐλυ ἀντὶ 11,340 λιρῶν.

— Ἡ συλλογὴ ζωγραφικῆς τοῦ Σίσλιγγ, τὴν ὁποίαν ἐκληροδόμησε τὸ Λουβρον τῇ 1914 ἠνοίχθη εἰς τὸ Παρισινὸν κοινόν. Ὑπάρχουν ὠραιότατα ἐν αὐτῇ ἔργα, ἰδίως τὸ «Ἐρωτικὸν Ὀνειρον» τοῦ Φραγκονάρ, ὁ «Ἰζὼν» τοῦ Ροῦμπενς, δύο ἔργα τοῦ Τιέπολο, ἐν γλυπτικῶν κόσμημα ἀποδιδόμενον εἰς τὸν Μιχαὴλ Ἄγγελον καὶ εἰς Ἐρμῆς τοῦ Παζού.

— Εἰς τὸ Βέλγιον ἰδρύθη Ἀκαδημία τῆς Γαλλικῆς γλώσσης.

— Ἀπέθανεν ἐν Ν. Ὑόρκῃ ἐν ἡλικίᾳ 84 ἐτῶν ὁ μέγιστος τῶν Ἀμερικανῶν μυθιστοριογράφων William Dean Howells. Εἶτε ὁ κυριώτερος ἀντιπρόσωπος τῆς πραγματικῆς σχολῆς ἐν Ἀμερικῇ. Εἰς τὰ ἔργα του ἐζωγράφησε πιστῶς τὴν κοινοτυπίαν τῆς ζωῆς ὑπ' ὄψιν τῆς τῆς ἀπόψεως μετὰ ὑφὸς θελκτικῶν. Ἀπεικονίζει αὐτὴν καθ' ἑαυτὴν τὴν Ἀμερικανικὴν ζωὴν, μετὰ ἱμπρεσιονισμὸν ζωηρόν. Ἐδημοσίευσεν πλέον τῶν 70 τόμων, πολλοὶ τῶν ὁποίων δύνανται νὰ συγκριθῶσι πρὸς τὰ ἔργα τοῦ Ζολᾶ καὶ τοῦ Μπαλζάκ.

— Ἡ ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον Ἡρα Μαρτέλ—κυρία Βεσσαράβο—γνωστὴ ὡς συγγραφεὺς μυθιστορημάτων, ποιημάτων καὶ δραμάτων, συνεργάτις περιοδικῶν, τρομερὰ φεμινίστρια, ὑπῆρξεν ἡρώς φρικιαστικῆς συζυγοκτονίας. Ἀφοῦ εἶχε φονεύσῃ τὸν πρῶτον τῆς σύζυγον

ΠΙΝΑΚΟΣ ΗΚΗ

— ως ήδη μόλις ἀπεκαλύφθη — ἐδολοφόνησε καὶ τὸν δευτέρου, καὶ τῆ βοήθειά τῆς ἐκ τοῦ πρώτου γάμου κόρης ἐνέκλεισεν τὸ πτώμα εἰς ἓν μπαούλον, τὸ ὁποῖον ἀπέστειλε σιδηροδρομικῶς εἰς Λυών. Ἦτο ἐρωτομανθῆς καὶ ὁ σύζυγός τῆς ἦτο ἐμπόδιον. Εἰς τὰ ἔργα τῆς ἐπικρατεῖ κάποιος ἀναρχισμός· ὑποστηρίζει ὅτι τὸ άτομον δύναται νὰ θυσιάσῃ ἑαυτὸς τοὺς ἄλλους, πλὴν τοῦ ἑαυτοῦ του. Ἡ ἀνδροφόνος ὠμολόγησε τὸ ἐγκλημα, ἰσχυρισθεῖσα ὅτι ἐπειδὴ ὁ σύζυγός τῆς ἀπεπειράθη νὰ τὴν κτυπήσῃ, αὐτὴ τὸν ἐπυροδόγησε.

— Ἐφέτος ὁ διαγωνισμός τοῦ «Βραβείου Ρώμης» διὰ τὴν ζωγραφικὴν εἰς τὴν Καλλιτεχνικὴν Σχολὴν τῶν Παρισίων οὐδένα ἀριστεῖ ἀνέδειξε, μολοντί διὰ πρώτην φοράν ἀφῆθη ἐλευθέρᾳ ἡ ἐκλογή τῶν θεμάτων εἰς τοὺς διαγωνισθέντας. Ὅλοι οἱ ἀπόφοιτοι ἀπέτυχαν. Τὸ γεγονός ἔχει καταπλήξῃ τοὺς καλλιτεχνικοὺς κύκλους, διότι ἀνατρέπει τὰς παραδόσεις τῆς Σχολῆς.

— Κατὰ τὴν διαγωνισμὸν τῆς Δραματικῆς Σχολῆς τῶν Παρισίων οὐδεὶς ἔλαβε βραβεῖον. Εἰς τὸ ἐλαφρὸν δράμα διέπρεψεν ὁ νέος Σιμπέρ, καταπληκτικῆς ἰδιοφυΐας. Οἱ κριτικοὶ προῦνιζον μέγα μέλλον, ἀλλ' ἀφρηδίως ἐπαθε τὰς φρένας καὶ ηἰτοκτόνησε.

— Εἰς Παρίσιον ἱρύεται προσεχῶς Μουσείον τῶν δραματικῶν χειρονομιῶν καὶ κινήσεων ὑπὸ τὸν ἑλεγχον τῆς Διευθύνσεως τῶν Καλῶν Τεχνῶν. Θὰ συγκεντρώσῃ κινήματα καὶ δειγμάτων τὰ ὁποῖα θὰ διακρίνουν τὴν ὑπόκρισιν τῶν καλλιτέρων ἠθοποιῶν.

— Ἡ ἐκθεσις τῶν ὑποβληθέντων σχεδίων διὰ τὸ ἀγαλμα τὸ συμβολίζον τὸν Γάλλον στρατιώτην εἰς τὸ Δημαρχεῖον τῶν Παρισίων ἐνεποίησε ἀπογοητευτικὴν ἐντύπωσιν. Σχέδια ἀλλόκοτα, ἐξωφρενικά, ἀνέκφραστα — κατὰ τὰς Γαλλικὰς ἐφημερίδας — ἐνῶ τὸ μνημεῖον τοῦ «Ποσαλὸ» ἔπρεπε νὰ δώσῃ τὰς μεγαλειότητας τῶν ἐμπνεύσεων.

— Συνεστήθη ἐν Παρίσιος μεγάλη ἐκδοτικὴ Ἑταιρεία ὅπως ἐκδόσῃ ἐντός δέκα πέντε ἐτῶν καὶ εἰς τριακοσίους τόμους τὰ κείμενα νεωτέρων μεταφράσεων ἐν τῇ Γαλλικῇ γλώσσῃ, βλῶν τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων καὶ Λατίνων συγγραφέων. Αἱ ἐκδόσεις ἤρχισαν.

— Τὸ μνημεῖον τὸ ὁποῖον οἱ Παρισινοὶ ἔστησαν εἰς τὸ πρῶτον ἀεροπορικὸν θῦμα, τὸν Βίλμπουργκ Ράιτ εἶνε ἀληθινὸν ἀριστοτέχνημα. Παριστᾷ τὸ Πνεῦμα τοῦ Ἀέρος ἀνυψούμενον εἰς τὸν οὐρανόν, ἐνῶ δύο ἀνάγλυφα παριστάνουν ἀφ' ἑνὸς τὸν Δαίδαλον προσδένοντα τὰ πτερὰ εἰς τὸν υἱὸν τοῦ Ἰκαρον, ἀφ' ἑτέρου δὲ τὸν πατέρα ἀποκομίζοντα εἰς τοὺς βραχίονας τῶ πτώμα τοῦ υἱοῦ. Ὁ Βίλμπουργκ Ράιτ μετὰ τὸν ἀδελφόν του Ὁρβιλ ἐπεχείρησαν πρῶτοι τῷ 1900 εἰς τὸ Δάυτον «διολισθήσεις» ἐπὶ πρανοῦς ἐπιπέδου, τῷ 1903 ἐπὶ αὐτοκινήτου μονοπλάνου καὶ τῷ 1908 ἐφρονεῖτο εἰς τὴν πρώτην μεγάλην πτήσιν του.

— Ἡ γνωστοτάτη Γαλλὶς ἠθοποιὸς τοῦ κι-

νηματογράφου Σουζάνα Γκρανταὶ ἐφρονεῖτο εἰς ἀνατροπῆς τοῦ αὐτοκινήτου, ἐνῶ τὴν ἀπηθανάτιζεν ὁ κινήματογραφικὸς φακός. Ἦτο ἡλικίας 22 μόλις ἐτῶν, διεκρίνετο δὲ εἰς τὰ οἰκογενειακά δράματα καὶ τὰς κωμωδίας. Τὸ παίξιμό τῆς ἦτο ἐκφραστικὸν καὶ χαριτωμένον. Τραγικὸν θάνατον ὑπέστη καὶ ἄλλη ὀνομαστὴ καλλιτέχνις τοῦ κινήματογράφου, ἡ ὠρατὰ Ἀμερικανὶς Ὀλίβα Τομά, δηλητηριασθεῖσα ἐκ λάθους, ἡλικίας 23 ἐτῶν διάσημος διὰ τὸ χαριτωμένον μειδιᾶμά τῆς. Εἰς τὴν κηδεῖαν τῆς ἐν Ὑόρκη τότος ἦτο ὁ συνωστισμός τοῦ κόσμου, ὥστε κατὰ ἐκατοντάδας ἠρριμύθησαν τὰ θύματα.

— Ἀπέθανεν ἐν Λειψία τῇ 31 Αὐγούστου (ν.ε.) ὁ διάσημος Γερμανὸς φιλόσοφος καὶ ἱδρυτῆς τῆς ψυχολογίας ὡς ἐπιστήμης πειραματικῆς Γουλιέλμος Wundt εἰς ἡλικίαν 88 ἐτῶν. Ἡ μεγάλη διανοητικὴ δεξιότης του πληροῖ τὴν φιλοσοφικὴν, ψυχολογικὴν καὶ κοινωνιολογικὴν κίνησιν τῶν τελευταίων πενήκοντα ἐτῶν, μετὰ τὴν αὐθεντίαν τῆς ὀρθῆς σκέψεως. Ὁ Βούντ διήνοιξε νέους ὁρίζοντας εἰς τὴν ψυχολογικὴν ἐπιστήμην, παρασχὼν νέα θέματα ἐρεῖνης. Ἐπὶ 42 συνεχῆ ἐτῆ ὑπῆρξε καθηγητῆς τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Λειψίας τῆς πειραματικῆς ψυχολογίας. Ἐγραψεν: Εἰσαγωγὴν εἰς τὴν φιλοσοφίαν, Ἡ ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου καὶ τῶν ζώων, Στοιχεῖα φυσιολογικῆς ψυχολογίας, Κοινωνικὴν ψυχολογίαν — ἔργον γιγάντιον δεκάτομον, εἰς ὃ πραγματεύεται περὶ τῆς γενέσεως καὶ ἀναπτύξεως τῆς γλώσσης, τῆς Τέχνης τῆς θρησκείας, τοῦ ἔθιμου καὶ τοῦ δικαίου — Λογικὴν τρίτομον, Ἡθικὴν, Σύστημα φιλοσοφίας, ἐξέδιδε δὲ τὸ περιοδικὸν «Φιλοσοφικὰ μελέται» 1883—1902 καὶ «Ψυχολογικὰ μελέται» ἀπὸ τοῦ 1906. Τὸ τελευταῖον του ἔργον πραγματεύεται περὶ τῶν «Ἐθνῶν καὶ τῆς φιλοσοφίας τῶν».

— Τὸ Μουσείον τοῦ Λούδρου ἀπέκτησε ἀξιωματικὸν συλλογὴν παλαιῶν καλλιτεχνικῶν ἀντικειμένων προερχομένων ἐκ Κριμαίας, τῆς ἀρχαίας Ταυρικῆς χερσονήσου ἀποικισθείσης κατὰ τὸν Δ'. αἰῶνα π. χ. ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων. Εὑρέθησαν πρὸ 100 ἐτῶν, εἶχον δὲ συλλεγῆ παρὰ Ρώσων ἐρασιτεχνῶν ὀφτινες φεύγοντες ἤδη τὸν Μπολσεβικισμὸν κατέφυγον εἰς Γαλλίαν καὶ ἐξεποίησαν τὴν συλλογὴν. Σύγκειται αὕτη ἐκ 300 ἀντικειμένων ποικίλων. Δοχεῖα Ἑλληνικά, κεραμικὰ καὶ ὀρειχάλκινα εἶδη, γύψινα ζωγραφισμένα, νομίσματα, κοσμήματα κλπ. Μεγάλῃς ἀξίας ἰδίως εἶνε ἐν κύπελλον τῆς καλλιτέρας Ἀττικῆς τέχνης, τῆς ἐποχῆς τοῦ Φειδίου, κεκοσμημένον εἰς τὸ κέντρον ὑπὸ ἀπεικόνσεως τῆς Ἀταλάντης ἐν στάσει ἀθλητικῆς. Ἐπίσης μία οἰνοχόη μέλαινα ζωγραφισμένη ἐφ' ἧς εἰκονίζεται ἡ γέννησις τῆς Ἀφροδίτης.

— Ἡ Γαλλικὴ Ἀκαδημία ἀπένευσε τὸ μέγα φιλολογικὸν βραβεῖον τῶν 10,000 φρ. εἰς τὸν κ. E. Jaloux διὰ τὰ ἔργα του ἐν συνόλῳ, καὶ τὸ μέγα βραβεῖον τοῦ μυθιστορήματος ἐκ 5,000 φρ. εἰς τὴν κ. A. Corthis διὰ τὸ ἔργον τῆς «Pour moi seule».

— Διὰ πρώτην φοράν ἀπενεμήθη τὸ βραβεῖον Σταντάλ, καίτοι ἱδρυθὲν ἀπὸ τοῦ 1913 ὑπὸ τῆς «Revue critique» Τὸ ἔλαβεν ὁ κ. Marcel Bouleenger διὰ τὴν ἐν γένει ἐργασίαν του.

— Ὁ Δανὸς ποιητῆς Νάστζον ἐφρονεῖτο κατὰ κρημνισθεὶς μετὰ τὸ αὐτοκινήτον του ἀπὸ τὰ ὄψη ἐνὸς βουνοῦ εἰς τὸ βέθος ἐνὸς νορβηγικοῦ φιάδου. Λέγεται ὅτι πρόκειται περὶ αὐτοκτονίας πρωτοτόπου. Τὸ πτώμα δὲν εὑρέθη.

— Ὁ καθηγητῆς κ. Γ. Σωτηριάδης ἔκαμνε σειράν διαλέξεων εἰς Βέρνην, Φριμπουργκ, Λωζάνην, Γενεύην καὶ Νιρυσάτέλ. Δύο ἐκ τῶν διαλέξεων του ἀφιερῶθησαν εἰς τὴν νεοελληνικὴν λογοτεχνίαν.

— Ἀπέθανεν ὁ διασημότερος τῶν Ἀγγλῶν ἀστρονόμων σὲρ Νόρμαν Λόκχουαρ.

— Κατὰ ἀναγγέλλει ἡμῖν ἡ ἐν Βιέννῃ μεγάλη κινήματογραφικὴ ἑταιρεία «Pavov=film» ἐτοιμάζει σειράν ταινιῶν Ἀνατολικῆς ὑποθέσεως, Ἡρξισε μετὰ τὴν «Μικρὰν Δούκισσαν»

εἰς τὴν ὁποίαν πρωταγωνιστεῖ ὁ γνωστὸς Ἑλλήν ἠθοποιὸς κ. Ἀ. Μάδρας. Ἡ προσεχὴς ταινία θὰ ἔχη ὡς ὑπόθεσιν ἱστορικὸν ἐπεισόδιον τῆς Ἑλλ. ἐπαναστάσεως, ἀλλῆ δὲ τὸν Ἀλῆ Πασάν, ἐν-θὰ ὑποδυθῆ ἐπίσης ὁ κ. Μάδρας, τὴν δὲ Κυρά Φροσύνην ἡ καλλιτέχνις Ἴρμα Φρυνέ.

— Ἐκ τοῦ Παρισίου βιβλιοπωλοῦ Hachette ἐδημοσίευσε ὁ κ. E. Ροδοκανάκης τόμον περὶ τῶν σωζομένων ἀρχαίων μνημείων τῆς Ρώμης. Τὸ κείμενον συνοδεύουν περιεργοὶ παλαιὰ χαλκογραφαί. Ὁ κ. Ροδοκανάκης εἶνε συγγραφεὺς καὶ ἄλλων βιβλίων πολλοῦ ἐνδιαφέροντος.

— 350 ἀντιπρόσωποι τῶν ἐπιστημῶν καὶ τεχνῶν ἀπέθανον εἰς Ῥωσίαν ὑπὸ τὴν Μπολσεβικικὴν δικτατορίαν, ἐν οἷς ἐσχάτως καὶ οἱ Ἀκαδημαϊκοὶ Σαβεμανῶν καὶ Τουρανῶν.

— Εἰς τὴν Κεντρικὴν πλατείαν τοῦ Μέντς ἐγένοντο τὰ ἀποκαλυπτῆρια ἐπίππου ἀνδριάντος τοῦ Λαφαγιέτ.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ ΕΝΟΣ ΜΗΝΟΣ

Τὰ Ἑπινίκια. — Δύο σταθμοὶ τοῦ Ἑλλήν. πολιτισμοῦ. — Ὁ «Νέος» ἀστὴρ καὶ ὁ τετραγωνισμὸς τοῦ κύκλου. — Ἀεροκηδεῖα. — Τὰ ἐννέα τραντάφυλλα. — Τραγοῦδι ἐξ ἀποστάσεως μιλίων. — Ἐπιβάται φιλόμουσοι. — Ἑλληνίδες δεσποῖναι.

ΚΑΤΑ τὴν ἐπινίκιον ἑορτὴν τοῦ Σταδίου ἀρίστην ἐντύπωσιν ἐνεποίησεν ὁ Βυζαντινὸς ρυθμὸς, ὅστις ἐκυριάρχησε τῆς διακοσμῆσεως, κατ' εὐτυχίαν ἰδέαν τοῦ ἀρχιτέκτονος κ. Ἀξελου. Αἱ ἀψίδες τοῦ Ζαπέλου καὶ τὸ ἐν τῷ μέσῳ τοῦ Σταδίου ἑγεσθὲν σεμνὸν κενωτάφιον ἐφιλοτεγήθησαν ἐπὶ Βυζαντινῶν σχεδίων. Καὶ ὅταν κατεκοσμήθη ἡ ἐξέδρα ἀπὸ τὴν χορείαν τῶν Ἱεραρχῶν μετὰ τὸ πολύχρωμα — μετὰ ἐπιγράψιν εὐτυχῶς τοῦ λευκοῦ — χρυσοποικιλία ἄμφια καὶ ἔψαλεν ὁ χορὸς μετὰ ἀνάκρουσιν μουσικῆς τὰ Νικητήρια τῆς Ὑπερμάχου Στρατηγῶν καὶ ἀνέθροσκεν ἀπὸ τοῦ τρίποδος ὁ λιβανωτὸς καὶ ἐκυμάτιζε παρὰ τὰ πολεμικὰ λάβαρα τῆς Ἀγ. Λαύρας καὶ τοῦ Ἀρχαδίου τὸ κίτρινωπὸν τοῦ Βυζαντίου, τὸ θέαμα ἦτο ὄχι μόνον μεγαλειῶδες καὶ μυστικοπαθές, ἀλλὰ καὶ πιστὴ μικρογραφία τῶν μεγάλων τελετῶν ἐπὶ τῶν Βυζαντινῶν αὐτοκρατορῶν — ἕνας σύνδεσμος δύο μεγάλων σταθμῶν τοῦ Ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ.

Νέος ἀστὴρ. Ἄς μὴ ἀνησυχῆσιν οἱ θαμῶνες θεάτρων καὶ κινήματογράφων καὶ οἱ κριτικοὶ ἄς μὴ ἀκονίσουν τὴν πέναν των. Ὁ ἀστὴρ εἶνε οὐράνιος καὶ μόνον τὰ τηλεσκόπια τῶν ἀστεροσκοπειῶν ἔθεσαν εἰς κίνησιν. Ἄν καὶ τὰ ἀστρα εἶναι ἄπειρα — ἐν τούτοις ἡ ἀνακάλυψις

ἐνὸς νέου ἀστερός εἶνε ἐνδιαφέρουσα. Ἀνεφάνη παρὰ τὸν παπποῦν τῶν ἀστέρων, τὸν Γαλαξίαν, κατορθώσας ἄμα νὰ λύσῃ καὶ ἐν μαθηματικὸν πρόβλημα. Τὸ τρίγωνον τοῦ ἀστριμοῦ τοῦ Κύκνου μετέβαλεν διὰ τῆς ἐμφανίσεώς του εἰς τετράγωνον. Δὲν ὑπολείπεται παρὰ ὁ τετραγωνισμὸς ὄχι τοῦ Κύκνου ἀλλὰ τοῦ κύκλου. Ὀνομάσθη «Νέος» — τίς οἶδε πόσον παλαιὸς θὰ εἶναι διὰ τὸν οὐρανόν. — εἶνε λευκοκίτρινος μετὰ πρασίνων παρυφῶν ἐνῶ δὲ εἰς τὸς ἀρχοὺς εἶχε μεγίστην ἀκτινοβολίαν, ἐκατρακύλισεν ἀποτόμως εἰς τετάρτης τάξεως ἀστέρων. Ὁ κ. Νόρντμαν βεβαίως ὅτι ἡ θερμοκρασία του εἶνε μεγαλειότερα τῆς τοῦ ἡλίου, ὅτι παρετηρήθησαν γιγάντιαι ἐκρήξεις ἀτμῶν ὑδρογόνου καὶ τιτανίου καὶ ὅτι τέλος ἡ ἐμφάνισις του δὲν ὀφείλεται εἰς τὴν σύρραξιν δύο... σκοτεινῶν ἀστέρων, ἀλλ' ἀντιθέτως εἰς προσέγγισιν δύο ἐσβεσμένων.

Ἀφοῦ γίνονται ἐναέριοι γάμοι — καὶ γεννήσεις ἴσως ἀργότερον, ἐτοιμάζεται δὲ καὶ ἐναέριον φουτουριστικὸν θέατρον — διατὶ νὰ εἶνε προνόμιον τῶν ζώντων νὰ πετοῦν εἰς τοὺς αἰθέρας; Ἰδοὺ ὅτι καὶ οἱ νεκροὶ διὰ τῆς ἀερονεκροφόρου, ἦν καθιεροῦν οἱ Ἀμερικανοὶ θὰ κάμνουν τὸ τελευταῖον των τῶν ταξείδι, μετὰ ταχύτητα 180 χιλιομέτρων τὴν ὥραν. Κ' ἔτσι θὰ ἀνέρχονται κυριολεκτικῶς εἰς τοὺς οὐρανοὺς διὰ νὰ κατέλθουν πάλιν νὰ χωθοῦν εἰς τὰ βιάθη τῆς γῆς! Τί κρίμα! Δύσκολον ἄρα γε θὰ ἦτο νὰ γίνον καὶ τάφοι ἐναέριοι; Λεῖπουν τοιοῦτοτρόπως αἱ πομπῆδες ἐκφοραί, αἱ προσκλήσεις τῶν φίλων, οἱ λόγοι. Ἀλλὰ γεννᾶται τὸ ζήτημα. Θὰ εὐρίσκονται ἱερεῖς στέργοντες νὰ κάμουν μίαν οἰψοκίνδυνον πτήσιν διὰ νὰ συνοδεύουν τὸν νεκρόν; Ἡ πρώτη ἐναέριος κηδεῖα ἐγένετο εἰς Ἀγ. Φραγκίσκον, τῆς γηραιᾶς λογίας Σάρας

Μπράουν ήτις συνέγραψε έργα διὰ παιδιά. Ὁ ἱερεὺς ἀπὸ τοῦ ἀεροπλάνου ἐσκόρπισε τὴν τέφραν τῆς μακαρίτιδος ἀνωθεν τοῦ ἀγάλματος τῆς Ἐλευθερίας ἀπαγγέλλων δεήσεις καὶ ἔπειτα ἀφῆκε νὰ πέσουν ἐννέα λευκὰ τριαντάφυλλα — ἐν διὰ κάθε δεκαετίαν τῆς ζωῆς τῆς — καὶ δύο κόκκινα διὰ τὰ δύο χρόνια ποῦ ἔζησε ὑπερβῆσα τὸ ἐνενηκοστὸν. Τὰ τέκνα τὰς κυρίας Μπράουν παρηκολούθησαν ἀπὸ τῆς γῆς τὴν τελετὴν, ἣτις ἔγινε σύμφωνα πρὸς τὴν διαθήκην τῆς.

Αἱ πρόοδοι τῶν φυσικῶν ἐπιστημῶν βαίνουν ἀματικῶς. Ὁ Ἐδισσον διαρκῶς ἐφευρίσκει, ἐπεκτείνει τὰ πειράματά του μέχρι τῆς συνεννόησεως μετὰ τῶν πνευμάτων. Ἄλλη τελειοποίησις τοῦ ἀσυρμάτου τηλεφώνου κατέστησε δυνατὴν τὴν ἐκ μεγάλης ἀποστάσεως ἀκρόασιν. Εἰς τὸ Χέλμφορντ, παρὰ τὸ Λονδίνον, ἡ περίφημος αἰοιδὸς Μέλμπα ἐτραγουδῆσε εἰς τρεῖς γλώσσας καὶ τὸ τραγοῦδι τῆς ἠκούσθη εὐκρινέστερα ἀπὸ ἐπιβάτας διαφόρων πλοίων ἐυρισκομένων ἐν τῷ Ὠκεανῷ καὶ εἰς ὅλους τοὺς ραδιοηλεκτρικοὺς σταθμοὺς τῆς Ἀγγλίας, ὡς καὶ τῶν Παρισίων, Ρώμης, Βερολίνου, Μαδρίτης, Στοκχόλμης κλπ. ἐπίσης δὲ καὶ εἰς οἰκίας πλουσίων ἐν Λονδίῳ, οἱ ὅποιοι εἶχον ἐφοδιασθῆ μετὰ εἰδικὰ μικρὰ μηχανήματα. Χάρις εἰς τὸ ἀσύρματον τηλεφῶνον ὁ κινηματογράφος δὲν θὰ εἶνε βωβὴ τέχνη, ἀφοῦ ὁ φωνογράφος δὲν κατάρθωσε νὰ συγχρονισθῆ μετὰ τὰς κινή-

σεις. Ἡ νεωτέρα γενεὰ καὶ τί δὲν θὰ ἴδῃ καὶ δὲν θὰ ἀκούσῃ! Ὅ,τι ἄλλοτε ἐθεωρεῖτο ἀδύνατον ἢ θαῦμα, σήμερον εἶνε ἀπλὴ πραγματικότης. Ἡ μία ἐφευρέσις γεννᾷ τὴν ἄλλην.

Αἱ παλαιαὶ δέσποιναί, αἱ πισταὶ εἰς τὰς παραδόσεις ἀρχοντικῶν οἰκῶν, θνήσκουν σχεδὸν λησμονημέναι ἀπὸ τὴν σημερινὴν κοινωνίαν τῶν ὑψηλοῦτων. Ἡ Ἑλένη Μουρούζη, ἑγγονὴ ἡγεμόνος καὶ κόρη στρατηγῶν, σύζυγος ὑπασπιστοῦ τοῦ Ὁθωνος, ἀδελφῆ στρατηγῶν, συνέδεσε τὸ γένος τῶν Μαυρομιχαλαίων μετὰ τὸν ἐπιφανῆ ἡγεμονικὸν οἶκον τῆς Βλαχίας Μουρούζη. Ὁραία, εὐγενής, σεμνοπρεπής, φιλόανθρωπος, πρὸ παντὸς Ἑλληνίς. Ὑπέστη καρτερικῶς μεγάλα πένθη καὶ ἀπέθανε διασώζουσα τὸ ψυχικόν της μεγαλεῖον.

Καὶ ἄλλη ἐπιλεκτὸς Ἑλληνίς, ἡ δούκισσα ντε λά Παζερὴ ἀπέθανε, σχεδὸν ταυτοχρόνως, εἰς ἐν προάστειον τῶν Ἀθηνῶν. Κόρη συνταγματάρχου διεκρίθη εἰς τὴν νεότητά της διὰ τὸ κάλλος καὶ τὸ πνεῦμα. Ἐζησε τὴν ζωὴν τῆς κοσμικῆς κινήσεως, συζευχθεῖσα ἀπόγονον ἐκ τῆς πρώτης συζύγου τοῦ Μεγάλου Ναπολέοντος. Τὴν ἐγνώρισαν ἄλλοτε εἰς τὰς φιλολογικὰς συγκεντρώσεις τοῦ ἐκλεκτοῦ φίλου κ. Ἀμπελᾶ, διασώζουσαν, παρὰ τὴν ἡλικίαν της, τὰ χαρίσματα τῆς πνευματικῆς ἀνθηρότητος καὶ τῆς κοινωνικῆς ἀναστροφῆς.

ΔΑΦΝΙΣ

ΑΝΤΙΛΑΛΟΙ

ΚΝΟΥΤ ΧΑΜΣΟΥΝ

Ἡ Νορβηγία ἐώρτασε τὴν 5ην Αὐγούστου τὴν ἐξηκοστὴν ἐπέτειον ἀπὸ τῆς γεννήσεως τοῦ Κνουτ Χάμσουν ὅστις θεωρεῖται ὡς ὁ μεγαλύτερος Σκανδιναυὸς συγγραφεὺς μετὰ τὸν Ἴψεν, τιμηθεὶς μετὰ τὸ βραβεῖον Νόμπελ διὰ τὸ ἔτος 1919. Ἡ ζωὴ τὴν ὁποίαν ἔζησε ὁ συγγραφεὺς τῆς «Νέας Γῆς» καὶ τῶν «Μυστηρίων» ὁμοιάζει καταπληκτικῶς πρὸς τὴν τοῦ Γκόρκυ. Ἐπὶ μακρὰν σειρὰν ἐτῶν ὁ Χάμσουν ὑπῆρξε τυχοδιώκτης ἄνευ ἐπαγγέλματος, ὑποδηματοποιός, ἀνθρακίτης, πλανόδιος ἔμπορος πρῶτον ἐν τῇ πατρίδι του καὶ εἶτα εἰς τὴν Ἀμερικὴν, ὅπου ἔγινε καὶ τροχοδρομικὸς ὑπάλληλος. Ἀφοῦ διήλθε τρεῖς χειμῶνας εἰς τὴν Νέαν Γῆν ὡς ἀλιεὺς μαργαριτῶν, ἔγινε δημοσιογράφος. Εἰς ἡλικίαν τριάκοντα ἐτῶν ἔγραψε τὸ πρῶτον μυθιστόρημά του, ἡ «Φῆμη». Δὲν ἔπαυσε ἐν τούτοις τὴν ζωὴν τοῦ πλάνητος. Ἐζη πενιχρότατα εἰς Παρισίους, μέχρις οὗ ἡ δόξα ἦλθε νὰ τὸν ἀνασύρῃ ἐκ τῆς πενίας. Ἦδη ζῆ εἰς τὴν πατρίδα του, εἰς μίαν μεγάλην του ἰδιοκτησίαν.

Τὰ ἔργα του, μετὰ τῶν ὁποίων γνωστότερα, μεταφρασθέντα καὶ παρ' ἡμῶν εἶνε ὁ «Πάν», τὰ «Μυστήρια», ἡ «Πεῖνα», ἡ «Βικτώρια» φέρουν τὴν σφραγίδα ἰδιορρούθμου πρωτοτυπίας

Παράδοξα, ψυχολογικά, νευρασθενικά, ρεαλιστικά μετὰ μίαν πνοὴν ἐν τούτοις ποιητικὴν, ἐπαναστατικὰ τὸ ὕφος. Τὰ τελευταῖα του ἔργα εἶναι τὸ μυθιστόρημα «Σβυσμένοι τόνοι χορδῶν» ἐν εἶδος συνεχείας τῶν «Φθινοπωρινῶν ἄστρων», ἡ «Πόλις τοῦ Σέγγελοφ» καὶ οἱ «Καρποὶ τῆς γῆς» εἰς τὸ ὁποῖον ἐξυμνεῖ τὴν ζωὴν τοῦ ἀγρότου.

ΜΟΥΣΙΚΟΝ ΡΕΚΟΡ

Ὁ μουσικοδιδάσκαλος Κέμπφ ἐν Λονδίῳ κατόρθωσε νὰ παίξῃ πιάνο ἐπὶ 110 συνεχεῖς ὥρας, καταρτίσας τὸ μέχρι τοῦδε ρεκόρ τῶν 105 ὥρῶν. Ἡ ἀντοχὴ ἐπετεύχθη τῇ βοήθειᾳ ἀμμωνιακῶν ἀλάτων τὰ ὁποῖα εἰσέπνευε διὰ νὰ μὴ λιποθυμήσῃ καὶ διαφόρων ἐνέσεων αἱ ὁποῖαι τὸν ἠμπόδιζον νὰ κοιμηθῆ καὶ διὰ πολλῶν ποῦ τοῦ ἔδιδον οἱ βοηθοὶ του. Μετὰ τὴν δοκιμασίαν ὁ καθηγητὴς εἶχε τὰ δάκτυλα διπλάσια εἰς ὄγκον τοῦ συνήθους.

Η ΨΥΧΟΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΧΟΡΟΥ

Ἡ Ἰσαδώρα Λούγκαν εἰς Γαλλικὸν περιοδικὸν ἐξηγεῖ πῶς ἀντιλαμβάνεται τὸν χορὸν. Ὑπάρχουν, λέγει, τριῶν εἰδῶν χορευτῶν καὶ χορευτριά. Ἐ-

κεῖνοι οἵτινες θεωροῦν τὸν χορὸν ὡς γυμναστικὴν γενομένην ὑπὸ ἀπρυσῶλων καὶ χαριτωμένων ἀραβογραφημάτων, ἐκεῖνοι οἵτινες κίμνοντες ἐκκλησιν εἰς τὸν ἐγκέφαλον διευθύνουν τὸ σῶμα τῶν εἰς τὸν ρυθμὸν ἐθελουσίας συγκινήσεως, καὶ ἐκεῖνοι οἵτινες κατορθώνουν νὰ μεταβάλλουν τὸ σῶμα τῶν εἰς εἶδος φωτεινοῦ ρευστοῦ ἐγκαταλείπομενοι εἰς τὰς ἐμπνεύσεις τῆς ψυχῆς. Καὶ ἡ δύναμις τῆς ψυχῆς εἶνε ἐκεῖνη ἣτις κατορθώνει νὰ μεταβάλλῃ τὸ σῶμα εἰς ρευστὸν φωτεινὸν εἰς τὸ νὰ καταστήσῃ τὴν σάρκα ἐλαφρὰν καὶ διαφανῆ, ὡς ἀποδεικνύουν αἱ ἀκτῖνες Χ. Ἀλλὰ μετὰ τὴν μόνην διαφορὰν ὅτι ἡ ἀνθρωπίνη ψυχὴ εἶνε κατὰ πολὺ ἰσχυρότερα τῶν ἀκτῖνων Χ. Ὅταν αὕτη κατέχει ἐξ ὀλοκλήρου τὸ σῶμα, τὸ μεταβάλλῃ εἰς φωτεινὴν νεφέλην, δυνάμενον νὰ ἐκδηλωθῆ ἐν ὅλῃ τῇ θεότητι. Φαντασθῆτε ἓνα χορευτῆν, ὅστις διὰ μακρῶν μελετῶν, διαπροσευχῶν, διὰ τῆς ἐμπνεύσεως φθάνει τὸ σῶμα εἰς τοιοῦτον σημεῖον, ὥστε δὲν εἶνε ἄλλο τι εἰμὴ ἡ φωτεινὴ ἐκδήλωσις τῆς ψυχῆς του, ὅτι ἡ ψυχὴ οὕτω διαπνέεται ἀπὸ τὰ κύματα τῆς θείας μουσικῆς, ὅτι τὸ σῶμα κινεῖται συμφώνως πρὸς τὴν θέλησιν τῆς μουσικῆς ταύτης.

ΣΥΝΤΟΜΑ

Ἀφοῦ ὁ «Οἰδίπους Τύραννος» διεσκευάσθη ἐπὶ τὸ νεωτεριστικώτερον ὑπὸ τοῦ κ. Μπουελιέ, ὡς ἐγραψαμεν ἤδη, ἔχομεν νέαν διασκευὴν διὰ ...παιδιά. Παίζεται εἰς τὸ Παρίσι ἀπὸ θίασον... νευροσπάσεων. Διασκευαστὴς ὁ Πῶλ Ζάν, ὅστις διὰ τὸν καταστήσῃ ποικιλώτερον, τὸν ἀνέμιξε μετὰ σκηνὰς ἀπὸ τὴν «Φαίδραν» καὶ τὴν «Ἀθάλιαν»!...

— Οἱ μεγαλύτεροι βιβλιόφιλοι τοῦ κόσμου εἶναι οἱ Ἄγγλοι. Κατὰ τὸ 1919 ἐξεδόθησαν ἐν Ἀγγλίᾳ 7327 νέα βιβλία καὶ 1295 ἀνατυπώσεις. Μετὰ τὴν Ἀγγλίαν ἔρχεται ἡ Ἀμερικὴ. 7625 νέα βιβλία καὶ 960 ἀνατυπώσεις.

— Ἡ πώλησις τῶν κοσμημάτων τῆς θανούσης χορευτριάς Γκάμπυ Νιελὺς ἀπέφερε ποσὸν 2,304,000 δρ. ὅπερ θὰ διατεθῆ ὑπὲρ τῶν πτωχῶν τῆς Μασσαλίας, συμφώνως πρὸς τὴν θέλησιν τῆς.

— Ἡ γηραιὰ Σάρα Μπερνὰρ ἀφοῦ διεκρίθη εἰς τὸ θέατρον, ἠσχολήθη μετὰ τὴν ζωγραφικὴν καὶ γλυπτικὴν, ἐνεφανίσθη ὡς συγγραφεὺς μετὰ τὰ ἀπομνημονεύματά της, ἐκδίδει τώρα καὶ μυθιστόρημα, τὸ «Μικρὸν Εἶδωλον».

— Ὁ ποιητὴς Ἀβελ Τριμουρ Ἑβραιοαμερικανὸς ἠτυοκτόνησε κατὰ τρόπον παράδοξον. Ἐπιε δηλητήριον, ἔφαγεν ἓνα κιλὸν ψιλὰ καρφία καὶ ἐκρεμάσθη.

— Ἡ κρίσις τοῦ βιβλίου, λαμβάνει διαστάσεις ἐν Γαλλίᾳ τοσοῦτον, ὥστε ἔργα φημισμένα ἔγιναν δυσέβρετα, ὡς ἡ Φίλοσοφία τοῦ Ταῖν, ἡ Κυρία Μποβαρὺ καὶ ἡ Σαλαμπὸ τοῦ Φλωμπέρ, τὰ ποιήματα τοῦ Βερλαῖν κλπ.

— Τὴν 5ην Μαΐου 1921 συμπληροῦνται 100 ἔτη ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ Μεγ. Ναπολέοντος ἐν

Ἄγ. Ἑλένη. Ἡ Γαλλία προετοιμάζεται ἀπὸ τοῦδε νὰ πανηγυρίσῃ τὴν ἐπέτειον.

— Ὁ Δ' Ἀννούτσιο νυμφεύεται μίαν ὠραίαν Ἑνετὴν καὶ ὁ Ἀνατόλ Φράνς ὅστις ὀλίγον ἔλειψε νὰ ἀποθάνῃ ἀπὸ ἐγκεφαλικὴν συμφορῆσιν καὶ σωματικὴν παραλυσιν νυμφεύεται καὶ αὐτός, καίτοι ἄγων τὸ 76ον ἔτος, τὴν γραμματέα του. Φαίνεται ὅτι ἡ ἐγκεφαλικὴ συμφορῆσις δὲν παρήλθε...

— Ὁ Αὐγουστος Ρουδέλ ἐκληροδότησεν εἰς τὴν Γαλλικὴν Κωμωδίαν τὴν θεατρικὴν του Βιβλιοθήκην, ἣτις θεωρεῖται ἡ σπουδαιότερα τοῦ κόσμου.

— Εἰς τὴν Ῥωσσίαν ὑπάρχει μεγάλη ἔλλειψις χάρτου, ἣτις καθιστᾷ δυσχεροτάτην τὴν ἐκδοσιν τῶν ἐφημερίδων. Τὸ σχῆμά των περιορίσθη πολὺ, ἐκδίδονται δὲ ἀκανονίστως. Εἰς τοὺς ἰδιώτας ἀπηγορεύθη νὰ ἐγγράφονται συνδρομηταί. Αἱ περισσότεραι ἐφημερίδες τειχοκολοῦνται διὰ τὰ ἀναγινώσκονται ἀπὸ ὄλους. Εἰς τὸ Σμολένσκη εἰσῆχθη ἡ «προφορικὴ ἐφημερίς». Κατεσκευάσθη εἰδικὸν περίπτερον ἐν τῷ ὁποίῳ ἀναγινώσκονται τὰ χειρόγραφα τῆς ἐφημερίδος, ὅπως ἐγένετο εἰς τὴν ἀρχαίαν Ῥώμην.

— Παραδοξὸς καινοτομία ἐσημειώθη εἰς τὸ κεντρικώτερον θέατρον τῆς Βοστώνης. Εἰς τὸν Φάουστ ἡ Μαργαρίτα ἐμφανίζεται ἀντὶ νὰ νήθῃ τὴν ἡλακίτην, νὰ γαζώνῃ εἰς μίαν... ραπτομηχανὴν, ἐνῶ ἀπὸ τῆς ὀροφῆς πίπτει βροχὴ ρεκλαμῶν ἐνός νέου ἐργοστασίου ραπτομηχανῶν μετὰ διπλὴν ραφὴν...

ΑΠΑΝΘΙΣΜΑΤΑ

Στίχοι ἀπὸ ἐν ποίημα τοῦ ἐν Κ)πόλει ποιητοῦ κ. Ο. Μπεκέ.

Κ' οἱ κρίνοι σου οἱ λευκόλαιμοι σὰ δοῦλ' ἰπποτικοὶ σκύβουν σ' ἀνδρείο τὸ διάβα σου καθεὶς τους νὰ [σηκῶναι τὴν πορφυρὴ ποῦ πίσω σου τραβᾷς δαλματικῆ. Καὶ νείρεσαι ὡ ἀκούραστη πάνω σ' ἀνήμερ' ἄτια ποιοὺς κόμηδες πυρ' ἔξανθους μετὰ βελουδένια μάτια.

«Μὲ τὴ λεπτὴ ραφινάτη σιλουέττα της» (Ἔθνος)

«Ἐν τῇ πεπρωμένῃ λουτροπόλει δύο σοφοὶ *λατῆρες* ἐτοιμάζονται...» (Ἐμπρός)

Ἀπὸ περιγραφὴν ἐφημερίδος διὰ μίαν ἀρτίστην ἐπιθεωρήσεως.

«Δόντια ἄσπρα, κανονικὰ *μέχρι σχολαστικισμοῦ*. Ντιξιδὸν χτυπητῆ, *θεατρικῆς μαεστρίας*».

Ἀπὸ τὰς ἀποκαλύψεις ἐνός αὐλικῶ.

«... καὶ ἀφοῦ ἐκύτταξε τὸ *παρὰ τὴν χεῖρα* ὄρολόγιόν του...»

Κριτικὴ διὰ τὸν κ. Γονίδην.

«... Εἰσῆλθεν εἰς τὸ πετσί τοῦ Τζανέττου» τὸ πετσί αὐτὸ τοῦ κουκοῦζυπνου Ζακυνθινοῦ ἔγινε τὸ πετσί του...»

Τὴν κριτικὴν αὐτὴν λέγεται ὅτι ἔγραψεν ὁ ὑποδηματοποιὸς κ. Μτέης ὅστις δὲν εἶναι ἕνας ἀλλὰ καὶ ἄλλος... ἕνας.

Ἄλιος

ΑΘΗΝΑΪΚΑ ΘΕΑΤΡΑ

«ΔΙΟΝΥΣΙΑ»

«*Ένα έγκλημα*». Δράμα τετράπρακτον του Σάρλ Ανρὺ Χίρς, παιχθὲν μετ' επιτυχίας εἰς τὸ Παρισινὸν Οδεόν. Δὲν εἶναι ἀτυνομικὸν οὐδὲν ἔγκλημα διαπράττεται ἐπὶ σκηνῆς. Πρόκειται περὶ παλαιῶν ἔγκλημάτων, ὃ ἐπίλογος τοῦ ὁποῦο σχετίζεται μετ' τὴν ἐξέλιξιν τῆς υποθέσεως. Ὁ ἔνοχος, εἰς στρατιωτικῆς, κρύπτεται χάρις εἰς τὸν πάππον του, ἕνα δικτάτορα τοῦ σπητιοῦ, ἐν τῷ ὁποίῳ ὑπάρχει βιθῆως ἐρριζωμένον τὸ αἰσθημα τῆς ἀτομικῆς τιμῆς ἀπέναντι τῆς γενεᾶς τῶν πατέρων του. Ἐχει δυνατὰς σκηνας καὶ ὠραίους τύπους, ἀλλὰ μακροὺς διαλόγους, οἱ ὅποιοι δεκνύουσιν ὅτι τὸ δρᾶμα εἶναι διασκευὴ μυθιστορήματος τοῦ ἰδίου συγγραφέως. Πρωτηγωνίστησαν ὁ κ. Λέων εἰς τὸ κυριώτερον πρόσωπον τοῦ ἔργου, τοῦ πάππου, πολὺ ἐπιτυχῶς καὶ ὁ εἰς τὸν θίασον προσληφθεὶς κ. Βεάκης.

«*Ὁ Ἀειπάρθενος*» (Le billet de logement) στρατιωτικὴ φάρσα τῶν Μάρς καὶ Κερούλ. Καίτοι ἐπαίχθη πρὸ ἀρκετῶν χρόνων εἰς τὸ Παρίσι εἶνε δὲ καὶ ὑπερακατάλληλος διὰ κυρίας, δὲν εἶχε ἐνταῦτοις εὐτυχῶς παρασταθῆ ἕως τῶρα εἰς Ἀθήνας. Ὁ κ. Λεπενιώτης ὡς ἀξιωματικὸς ἐγκρατῆς ἀλλὰ φιλοξενούμενος εἰς κάποιαν ἐπιστάθμειον ἀπὸ μίαν χήραν, πρῶην χορευτρίαν, ἔχουσα ἕξ ἀνεψιάς, ἕξ πειρασμοὺς, κωμικώτατος. Ὡς πρὸς τὴν μεταβολὴν τοῦ τίτλου, θὰ παρατήρησι τῆς ὅτι χρειάζεται κάποιαν εὐλάβειαν εἰς ὄνομα ἐξαγιασθέντα ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας. Ἡ κ. Ζαφειροπούλου ἔπαιξε μετ' πολὺ κέφι. Μελοποιεῖται ἤδη ὑπὸ τοῦ Σακελλαρίδου.

Χαριτωμένη ἢ κωμωδία «*Μικέττα*» τοῦ Ντὲ Φλέρς καὶ Καγιαβέ. Ἦρσε πολὺ διὰ τὴν εὐμορφῆν ὑπόθεσιν καὶ τὰς ἐξόπλους σκηνάς. Ἡ Μικέττα εἶνε ἀφελῆς καὶ χαριτωμένη κόρη καμποπώλιδος, ἣ ὁποία φεύγει ἀπὸ τὴν ἐπαρχίαν ἵνα γίνῃ εἰς τὸ Παρίσι ἡθοποιός. Μένει ἕμως κατὰ βῆθος ἐπαρχιώτισσα καὶ ἀρνείται τὴν δόξαν τῆς σκηνῆς καὶ ἕνα πλούσιον μαρκήσιον «προστάτην» τῆς διὰ τὸ ὑπανδρευθῆ ἕνα ἀνεψιὸν του, ὀλίγον κουτόν, ἀλλ' ὅστις τὴν ἀγαπᾷ. Τῆς κ. Κυβέλης εἶνε γνωστὴ ἢ ἐπιτυχία εἰς τὸν ρόλον τοῦ ἀφελοῦς κοριττοῦ. Ἡ κ. Ἀλκαίου ὡς μητέρα, ὁ κ. Λεπενιώτης ὡς μαρκήσιος καὶ ὁ κ. Χρυσομάλλης ὡς ἀνεψιὸς ἔπαιξαν πολὺ καλά, ἀκόμη δὲ καλλίτερα ὁ κ. Παρρασευᾶς εἰς τὸν χαρακτηριστικὸν ρόλον τοῦ καλλιτέχνου. Κωμικωτάτη ἢ σκηνὴ τῆς θεατρικῆς δοκιμῆς, ἢ καὶ καλλίτερα ἕξ ὅλου τοῦ ἔργου.

«*Ὁ Σαμψών*», δρᾶμα τοῦ Μπερνστάιν. Ἦρσε ἕνας ἰσχυροῦ χαρακτήρος ἀνὴρ πλουτίσας διὰ τῆς ἰδίας του ἰκανότητος ἔχει γυναῖκα τὴν ὁποίαν ἀγαπᾷ πολὺ, ἀλλὰ χωρὶς νὰ ἀνταγαπᾷται τὸν ἐνυμφεῖθῃ ἐκείνη διὰ τὸ εὐχαριστήσῃ

τὴν μητέρα τῆς ἐλκυσθεῖσαν ἀπὸ τὰ πλοῦτη του. Καὶ ὅχι μόνον δὲν τὸν ἀγαπᾷ, ἀλλ' ἔχει καὶ ἔραστήν. Ἡ ἐκδίκησις τοῦ συζύγου εἶνε ἀμείλικτος προκαλεῖ ἕνα χρηματιστικὸν κρᾶχ καὶ καταστρέφει τὸν ἐξ αὐτοῦ πλουτίσαντα ἔραστήν ἀλλὰ καὶ τὸν ἴδιον ἑαυτὸν του ὡς ἄλλος Σαμψών, σπεῖρει γύρω του τὴν καταστροφὴν, μὴ φειδόμενος οὐδὲ τοῦ ἑαυτοῦ του. Ἀλλ' αὐτὸς εἶνε ἰκανὸς νὰ δημιουργήσῃ νέαν περιουσίαν καὶ νὰ κερδίσῃ τὴν ἀγάπην τῆς γυναικὸς του. Ὁ κ. Βεάκης ὡς σύζυγος ἐχρωμάτισε τὸν δυνατὸν ρόλον τὸν ὁποῖον ἔπαιξεν εἰς τὸ Παρίσι ἕνας Γκιτρού, μετ' πολλὴν ἔκφρασιν, ἀντιθέτως πρὸς τὴν κ. Ζαφειροπούλου, ἣτις ὡς σύζυγος τὸ δύσκολον ψυχολογικὸν μέρος τῆς τῆς ψυχραϊμον καὶ ἔτεγκτον ὑφὸς γυναικὸς ἢ ὁποία δὲν ἤμπορεῖ νὰ προσαρμωθῆ πρὸς τὰς κοινωνικὰς καὶ συζυγικὰς ὑποχρεώσεις, ἀπέδωσε κάπως περιωρισμένα.

«*Μία νύκτα στὸ καταγῶγι*», Μονόπρακτον δρᾶμα τοῦ Καρόλου Μερρέ, συγγραφέως τοῦ Παρισινοῦ Θεάτρου τῆς Φοίτης (Γκράν Γκινιόλ.) Μετὰ τὰς «*Τρεῖς μάσκας*» τοῦ ἰδίου συγγραφέως τὰς πέρουσι παιχθεῖσας καὶ αἱ ὁποῖαι ἔκαμαν μεγάλην ἐντύπωσιν, τὸ νέον ἔργον του εἶνε ἐπίσης ἐνδιαφέρον. Εἰς εὐπατριδῆς Ἰταλῶς μετὰ τῆς ἐρωμένης του, ἀριστοκράτιδος, φθάνουν εἰς ἕνα καταγῶγιον ἀπάχηδων. Ἐχει στοιχηματίζῃ ὅτι δὲν θὰ φοβηθῆ ἢ φίλην του καὶ αὐτὸς διὰ τὸ κερδίσῃ τὸ στοιχηματίζῃ εἶται ὅτι εἶνε τυχοδιώκτης καὶ ἀποπειρᾶται νὰ τῆς κλέψῃ τὰ κοσμήματα. Ἐκείνη πιστεύει ὅτι ἔπεσεν εἰς παγίδα. Ὁ ὑπηρέτης τοῦ εἰδοποιεῖ ὅτι σπεῖρα ἀπάχηδων ἔχει διαθέσεις ἐπιθετικῆς. Θέλει νὰ φύγῃ μετὰ τῆς ἐρωμένης του ἀλλ' ἐκείνη ὑπὸ τὸ κράτος τοῦ φόβου τὸν σκοτώνει. Οἱ ἀπάχηδες εἰσορμῶν καὶ ἐκλαμβάνοντες τὴν γυναῖκα ὡς συνάδελφόν των μοιράζονται τὰ χρήματα τοῦ φονευθέντος, ἐνῶ ἐκείνη φεύγει μετ' τὸ αἰσθημα τῆς φρίκης. Ἡ κ. Κυβέλη καὶ ὁ κ. Βεάκης ἔπαιξαν ἀριστοτεχνικά.

Τὰ «*Πεπρωμένα*», εἰς τὸ νέον κοινωνικὸν του δρᾶμα ὁ κ. Γρ. Ξενοπούλου δὲν ἀπομακρύνεται τῆς Ζακύνθου, ὅπως εἰς ὅλα του σχεδὸν τὰ ἔργα. Μικρὸ παιδί ἤκουσε μίαν ἀφήγησιν ἐνὸς οἰκογενειακοῦ δρᾶματος καὶ μετὰ τεσσαρακονταετίαν τὴν ἔκαμε δρᾶμα σκηνικόν. Ἡ «θέσις» του εἶνε μία περίεργος μίξις κόρης ἀντίληψις, ἣν ὁ συγγραφεὺς δικαιολογεῖ καὶ ὑποστηρίζει. Ἐνας κόντες σκοτώνει τὴν γυναῖκα του καὶ τὸν ἔραστήν τῆς, ἀθωώνεται ἀπὸ τὸ δικαστήριον καὶ ζῆ τῶρα ἦσυχον εἰς μίαν ἐξοχὴν μετ' τὴν κόρην του Ἰσαβέλλαν, ἣ ὁποία ἀγνοεῖ τὸ πατρικὸν ἔγκλημα, καὶ ἤδη ἀρραβωνιάζεται ἐν κλοκαγάθον ἀρχοντοπούλου τῆς Κερκύρας. Ἀπ' ἐδῶ ἀρχεται τὸ ἔργον δραματικῶς

εἰς ἕνα ἡμερονύκτιον. Ὁ υἱὸς τοῦ φονευθέντος ἔραστοῦ Ἐρμᾶνος ὅστις μίαν τρελλὴν νύκτα τῶν Ἀπόκρεω κατέστρεψε τὴν τιμὴν τῆς Ἰσαβέλλας, τῶρα μετ' τὴν εἰδησιν τῶν ἀρραβῶνων εἰσβάλλει εἰς τὸ σπίτι τῆς μετὰ πενταετῆ σιγὴν καὶ πρὸς ἐκδίκησιν, ἀν καὶ τὴν ἀγαπᾷ, τῆς ἀποκαλύπτει τὸν φόνον τῆς μητρὸς τῆς ὑπὸ τοῦ πατρὸς τῆς. Ἡ Ἰσαβέλλα ἢ ὁποία ἀγαπᾷ τὸν μνηστῆρα τῆς καὶ μισεῖ τὸν Ἐρμᾶνον ἀποφασίζει νὰ τὸν ἱκανοποιήσῃ ἐπειδὴ ὁ πατέρας τῆς τὸν ἐστέρησε τοῦ ἰδιοῦ του καὶ δέχεται νὰ τὸν νυμφεῖθῃ, θυσιάζουσα τὴν εὐτυλίαν ἣν τῆ ὑπέσχετο ὁ μετὰ τοῦ ἄλλου νέου γάμος. Ὁ πατὴρ διαμαρτύρεται, ἀλλ' ἐνδίδει τέλος, ἐνῶ ὁ μνηστήρ ὑποχωρεῖ συγχρόνως καὶ αὐτός.

Τεχνικῶς καὶ ψυχολογικῶς, τὸ δρᾶμα τοῦ κ. Ξενοπούλου εἶνε κατώτερον τῶν ἄλλων ἔργων του. Τὸ τέλος τῆς α' πράξεως - ἢ ἀποκάλυψις τοῦ φόνου - προαναγγέλλει καὶ ἐξαντλεῖ τὴν β' πρᾶξιν ἀποτελουμένην ἀπὸ μίαν διαλογικὴν σκηνήν, τὸ τέλος τῆς β' πράξεως - ἢ ἀπόφασις τῆς νὰ νυμφεῖθῃ τὸν Ἐρμᾶνον - προαναγγέλλει καὶ ἐξαντλεῖ τὴν γ' πρᾶξιν. Ὁ ἀκρατῆς παῦει νὰ ἔχῃ ἐνδιαφέρον καὶ εἶνε ὑποχρεωμένος νὰ παρακολουθῆ ἀπλῶς τὴν ἐπίμονον προσπάθειαν τοῦ συγγραφέως νὰ δικαιολογήσῃ τὴν λύσιν τοῦ δρᾶματος δι' ἐπιχειρημάτων καὶ συζητήσεων.

Πλοκὴ δὲν ὑπάρχει. Ὁ συγγραφεὺς καταφεύγει εἰς διάφορα εὐρήματα, ὡσάν νὰ μὴ ἦρουν αἱ συμπτώσεις. Ὁ πατὴρ ἀγνοεῖ τὸ πάθημα τῆς κόρης, ἢ κόρη ἀγνοεῖ τὸν διπλοῦν φόνον τοῦ πατρὸς. Ὁ υἱὸς τοῦ φονευθέντος διαφθεῖρει τὴν κόρην ἀγνοῶν πῶς ἦτο καὶ ἢ κόρη ἠγνοεῖ ὅτι ὁ πατὴρ τῆς ἐφόνευσεν τὸν ἰδικὸν του πατέρα. Ὅλα πεπωμένα.

Ψυχολογικῶς ἢ λύσις δὲν εἶνε ἱκανοποιητικὴ. Ὁ ἱκανοποίησις ἦν ἢ Ἰσαβέλλα δίδει, ἀντὶ τοῦ πατρὸς τῆς, ἀντιτίθεται πρὸς τὰ αἰσθηματὰ τῆς ἀφοῦ ἄλλον ἀγαπᾷ καὶ μισεῖ τὸν Ἐρμᾶνον. Εἶνε ὄργανον θείας δικῆς; εἶνε κάποιος ὑπερφυσικῆς δυνάμεως ἐπιβολή; ἢ ἔργον συνειδήσεως; Ἀλλ' αὐτὴ εἰς οὐδὲν ἔπαισε ἀπ' ἐναντίας εἶνε θύμα κοκορθεῖας κληρονομικῆς. Ὁ πατὴρ τοῦ Ε. σπιλώνει τὴν τιμὴν τῆς μητρὸς τῆς ὁ υἱὸς κάμνει τὸ ἴδιο καὶ χειρότερον εἰς τὴν ἰδίαν. Καὶ εἶνε ἠθικοποιήσις αὐτῆ, νὰ ἱκανοποιῆ τὸν βιαστήν τῆς, καὶ τὸν πατέρα του διὰ τὸ ἔγκλημα τῆς μοιχείας; Πιθανὸν νὰ συνέβῃ μία τοιαύτη περίπτωσις, ἀλλ' ἐν μεμονωμένον καὶ σπάνιον γεγονὸς δὲν δύναται νὰ ἀποτελέσῃ κοινωνιολογικὴν βάσιν διὰ τὴν στηριχθῆ ἕν ἔργον. Μία τοιαύτη ἀμφιβολία διαφαίνεται καὶ εἰς τὰ λόγια τῆς κόρης, ἣ ὁποία πρὶν ἀναγγεῖλθαι εἰς τὸν Ἐρμᾶνον τὴν ἀπόφασιν τῆς νὰ τὸν πάρῃ, τοῦ προτείνει νὰ φύγῃ δεχόμενος χρήματα.

Ὁ κ. Βεάκης (πατὴρ) ἔπαιξε πολὺ καλά, ἰδίως εἰς τὴν β' πρᾶξιν, ἣτις ἦτο καὶ ἢ καλλίτερα. Εἰς τὴν κ. Κυβέλην (κόρην) δὲν ἐδόθη εὐκαιρία νὰ ἐμφανίσῃ τὴν καλλιτεχνικὴν τῆς ἀξίαν. Ἐκτὸς τῶν δύο αὐτῶν, ἐφ' ὧν στηρίζεται ὀλόκληρον τὸ ἔργον, τὰ ἄλλα πρόσωπα εἶνε

ὠχρότατα διαγεγραμμένα, κινούμενα ὡς σκιά. Ὁ κ. Λούης ἔπαιξε μετ' πολὺν στόμφον.

ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΕΙΣ

Αἱ ἐπιθεωρήσεις ἀπετέλεσαν τὸ μεγαλύτερον μέρος τῆς θεατρικῆς θερινῆς κινήσεως, ὡς ὄστρακον κολλήσασαι εἰς τὰ προγράμματα τεσσάρων μεγάλων θεάτρων καὶ τριῶν μικρῶν. Αἱ περισσότεραι δὲν ἔχουν πρωτοτυπίαν, αὐτὲ καὶ εὐφυίαν.

Ὅλοι ἐφέτος ἔχουν ἕνα «ποποῦρι» τῆς ἀρχῆς διαφόρων τραγουδιῶν, ὅσα κατὰ καιροὺς ἐξεμεταλλεύθησαν αἱ διάφοροι ἐπιθεωρήσεις, προσαρμοσθέντα ἤδη εἰς σκανδαλώδεις στίχους. Τὸ νούμερο αὐτὸ τὸ ὁποῖον ἐξαίρετικῶς ἀρέσει εἶνε ἢ καλλίτερα σάτυρα τῆς μουσικῆς ἀναρχίας ἐν τῇ ἐπιθεωρήσει.

Πρῶτον ἐνεφανίσθη τὸ «*Πανόραμα*», ἄρκετὰ ἐξυπνον εἰς τινὰς σκηνάς, συνολικῶς ἕμως ἀνεμένετο καλλίτερον. Ἀτυχῶς ὁ σεμνὸς σατυριστῆς, ὁ λεπτότερος τῶν ἐπιθεωρησεογράφων ἔκαμεν ἐφέτος μεγάλας ὑποχωρήσεις εἰς τὸ σόκιν. Ἀπὸ τὰ νούμερα τοῦ Πανόραματος ξεχωρίζουν οἱ Ψαράδες, οἱ Ἑγγλέζοι, ἢ Κούκλες, τὸ Σκοπευτήριον, ἢ Τράπουλα, καὶ ὁ Ἀνθρωπος πῶς ἐδημιουργήθη καὶ πῶς τὸν κατήνησαν ὁ Πολιτισμὸς καὶ ἢ Διπλωματία. Ἡ τρίτη πρᾶξις, κατὰ τὸ σύνθηδες, ἀποτελεῖ ἰδίαν μονόπρακτον φάρσαν, σατυρίζουσαν τὴν ἀσχοκέρδειαν, τὸν νεοπλουτισμὸν καὶ τὸ νέον διαζύγιον.

Ἡ ἐκτέλεσις πολὺ ἐπιτυχῆς. Ἡ δ. Ἰατρίδου ἔδωσε τρεῖς πολὺ χαρακτηριστικὸς τύπους, τῆς Ψαραπούλας εἰς τὴν ὁποίαν εἶνε ἀμίμητος, τῆς ἐγχωρῆς κούκλας καὶ τοῦ Μοντέλλου. Ἡ δ. Καντιώτου ἔχει τοὺς περισσοτέρους ρόλους, τοὺς ὁποίους ἐξωραΐζει ἢ ἀνθηρὰ εὐμορφία, ἢ κομψὴ χάρις, τὸ αἰσθηματικὸν τραγοῦδι καὶ τὸ ἐλκυστικὸν παράστημα τῆς Ἡ δ. Ἀνθοπούλου χορεύει μετ' πολλὴν τέχνην, ὁ δὲ κ. Νέζερ θαυμάσιος ὡς πυροσβέστης, ὡς κουτσαδάκης καὶ ὡς μοδίστρος. Ἐπίσης καλὸς καὶ ὁ κ. Μηλιάδης.

«*Ὁ Πειρασμὸς*», εἶνε ἢ περισσοτέρον ἀκατάλληλος, μετ' τὰ πολὺ σκανδαλώδη τραγοῦδια. Στερεῖται πρωτοτυπίας, ὀλίγαι δ' αἱ ἐξυπναὶ σκηναί. Ὁ κομπερανσιέ (Ἰακωβίδης) εἶνε μίμησις τοῦ μουσικοῦ ἀπανθίσματος τὸ ὁποῖον εἰσῆγαγεν εἰς τὴν ἐπιθεωρήσιν ὁ Βιλλάρ. Ἡ ἐμφάνισις τῆς Κολάσεως μετ' τὸν Μεφιστοφελὴ μολοντὶ πένθιμος, κάμνει ἐντύπωσιν ὡς καινοφανῆς. Ὁ πατριωτισμὸς ἐκδηλοῦται μετ' ἕνα εὐζωνικὸν τσαρσὺχ ἕν εἶδει ἀεροπλοίου, τὸ ὁποῖον πηδαλιουχοῦμενον ὑπὸ τῆς Νίκης διευθύνεται πρὸς τὴν Κ)πολιν.

Τὰ «*Παναθήναια*», ἐφέτος ἔχουν περισσοτέραν ποικιλίαν, ἐπικαιρότητα καὶ πρὸ παντὸς λείπει τὸ σόκιν. Σατυρίζονται τὰ ἐκλογικὰ προγράμματα, τὸ διαζύγιον, ἢ ἀσχοκέρδεια, τὰ Μπαίν μίξτ. Ὁ ἀαλλοιωτος Τζανέτος ἐμφανίζεται ἐφέτος ὡς ὑποψήφιος βουλευτῆς μὴ ἐννοῶν νὰ ἀποχωρισθῆ τῆς Μαντίνιας, ἣτις δὲ μως καὶ αὐτὴ ἐννοεῖ νὰ πολιτευθῆ. Ἦρσε πολὺ ὁ χορὸς τοῦ Ἰταλικοῦ κουαρτέτου Κόρνο

Ντ'Ορο, ή Μεθυσμένη ήν υποδύεται επιτυχώς ή δ. Λάσκαρη Καλή ή σκηνογραφία του 'Α- ρεως δθεν δ Τσανέτος επισκοπεί και σατυρίζει με τη Ζακυνθινή καντάδα του την γην. 'Ο έ- πιλογος της επιθεωρήσεως πολυ επιτυχής με την 'Αγ. Σοφίαν, ής την ήμισέληνον αντικα- θιστά δ Σταυρός υπό τον ήχον των σημάν- τρων. Οι στίχοι του κ. Δημητρακοπούλου πλήρεις εφύφας, όχι όμως και τὰ καλαμπούρια του κ. 'Αννίου.

Είς τὸ Φάληρον δ' Αγγλογαλλικὸς θιάσος τοῦ Γύρου τοῦ κόσμου ἔδωσε νέαν ἐπιθεώρη- σιν — «Phalère qui rit» — υποδειγματικὴν διὰ τοὺς ἰδικούς μας συγγραφεὶς ὑπὸ ἐποψιν ποι- κιλίας, πρωτοτυπίας, διακόσμου, χοροῦ, τρα- γουδιοῦ. Ἐντελῶς καλλιτεχνικὴ, φαντασμογο- ρικὴ. Ζένη βέβαια πρὸς τὸ Ἑλληνικὸν περι- δάλλον, ἀλλ' ἔλα καλὰ διευθετημένα, μουσι- κῆ διὰ πρώτην φοράν ἀκουσμένη, κοστούμια πλέον τῶν 150 πολυτελέστατα. Ἡ χαριτωμένη κ. Ντῶβις, ἡ κομποτάτη δ. Σούζη, ὁ θιασάρ- χης κ. Ζάν Οὐρά, ὁ κωμικὸς Βορεο εἰς τὴν σάτυραν τοῦ χοροῦ τῆς Ἀνδαλούζας καὶ ὁ συ- νάδελφος τοῦ Γκούττὸ εἰς τὰ μοντέλλα τῆς ρα- πτικῆς πρωτηγωνίστησαν μετὰ πολλῆς ἐπιτυ- χίας. Οἱ διεθνεῖς χοροί, ἡ εἰκὼν τοῦ Quo Vadis μετὰ τὸν Νέρωνα παρακολουθῶντα ἐν ἱπο-δρομίῳ τὴν ὄρχησιν μιᾶς σκλάβας πυρπόλου- μένης κατόπιν, αἱ χιονοσκέπαστοι Ἄλπεις, τὸ ἱερὸν τοῦ Βούδδα, τὸ χορευτικὸν κουαρτέττο «Midnight Frolic's» ἀπετέλεσαν ἕνα ποικιλότα- τον ἀξιοθέατον σύνολον. Ὁ θιάσος ἀνεχώρησεν εἰς Κ)πολιν.

Ὁ κ. Π. Δημητρακόπουλος εἶχε τὴν ἔμ- πνευσιν νὰ γράψῃ διὰ τὸ συνοικιακὸν θέατρον «Πολυθέαμα» μίαν ἐπίκαιρον ἐπιθεώρησιν μετὰ μουσικὴν ἀποκλειστικῶς δημοτικὴν ἑλληνι- κήν, τὴν «Ρωμηγοπούλαν». Ὁ συγγραφεὺς κά- τῶρθωσε νὰ παρακάμψῃ τὴν μονοτονίαν τῶν δημοικῶν ἀσμάτων διὰ καταλλήλων ρυθμι- κῶν παραλλαγῶν. Τὰ νοῦμερα τῆς Δακτυλο- γράφου, τῶν ἐπιβατῶν τοῦ τράμ, τοῦ Σθέντου, τοῦ Μπαχαριτζή, τῶν δύο Ὁδίων πολὺ ἐξυ- πνα. Αἱ κ. κ. Ρούσου, Λάμπρου καὶ Τασόγλου ἀρκετὰ ζωηραί.

Εἰς τὰ συνοικιακὰ θεάτρα σειρά ἐπιθεωρή- σεων. Περιοριζόμεθα νὰ ἀναφέρωμεν τοὺς τί- τλους μόνον. Μπερλίνα, Τὰ ἐξ ἀμάξης, Τσοῦχ- τρα, Θερινὰ ὄνειρα, Π καὶ Φ, Σάν Φασόν, Ψυ- χή μου στὰ Πατήσια. Μόνον ἡ «Τράβα κορδέλ- λα» ἔλειψε...

ΜΕΛΟΔΡΑΜΑ

Ἡ κ. Σαμπανιέδα μᾶς ἐπεσκέφθη πάλιν. Δύο νέαι διὰ τὰς Ἀθήνας ἐμφανίσεις της, τὴν ἀνέδειξαν ἀξίαν τῆς φήμης της. Εἰς τὸν «Ρω- μαῖον καὶ Ἰουλιέτταν» παιχθέντα εἰς ... τέσ- σαρὰς γλώσσας καὶ μετὰ τὰς συνήθειας παραλεί- ψεις, εἰς τὸν ρόλον τῆς Ἰουλιέττας ἐκ τῶν τε- χνικωτέρων, ἡ Ἑλληνορωσισὶς ὑψίφωνος ἱκα- νοποίησε καὶ τοὺς αὐστηροτέρους ἀκροα- τὰς, ἰδίως εἰς τὰς βοκαλιζ τῆς α' πράξεως. Ἐπαιξε μετὰ περιπάθειαν, ἡς ἔστειρεῖτο ὁ κ.

Κρυωνᾶς, συνεπῆς πρὸς τὸ ὄνομά του, ἀλλὰ πολὺ καλὸς ὡς πρὸς τὴν σταθερότητα τῆς φω- νῆς. Τὸ κόρο ἀπαίσιον τὴν ὄψιν καὶ τὴν φωνήν.

Μετὰ τῆς κ. Σαμπανιέδα ἐνεφανίσθη καὶ ἡ ἀδελφὴ της δ. Μηταράκη, διακριθεῖσα ἰδίως ὡς Μικαέλα εἰς τὴν «Κάρμεν».

«Τὰ παραμύθια τοῦ Ὀφμαν» ἡ ρωμαντικὴ ὄπερα — κωμικὸν τοῦ Ὀφφειμπαχ, τὸ τελευταῖον καὶ σοβαρώτερον ἔργον τοῦ μελοποιοῦ τῆς «Περικὸλ», τῆς «Ὁραίας Ἐλένης» καὶ τοῦ «Ὀρφέως ἐν Ἀθῆναις» — τὸ ὁποῖον δὲν ἐπρόφθασε νὰ ἴδῃ παιζόμενον — διὰ πρώτην φοράν παρε- στάθη ἐν Ἀθήναις, ἄν καὶ πολὺ ὑπέρτερον καὶ διὰ τὴν ὑπόθεσιν καὶ διὰ τὴν μουσικὴν ἀπὸ πολλὰ ἄλλα ἀπὸ ἐτῶν παιζόμενα. Ἡ κυ- ριωτέρα δυσκολία, δι' ἣν δὲν ἀπηλαύσαμεν ἕως τώρα τὸ ἐξοχον αὐτὸ ἔργον εἶναι διὰ ἀ- παιτοῦνται τρεῖς ὑψίφωνοι πρωταγωνίστριαι, τὰς ὁποίας ἤδη ἀνεπλήρωσαν ἡ ἀληθῶς πλουσία καὶ εὐστροφος φωνὴ τῆς κ. Σαμπανιέδα, ἡτις ὑπεδύθη καὶ τοὺς τρεῖς εἰς ἐκά- στην πρᾶξιν ἀνομοίους σκηρικῶς καὶ μουσι- κῶς ρόλους. Αἱ φανταστικαὶ διηγήσεις τοῦ νεαροῦ φοιτητοῦ Ὀφμαν ἄς ἀφηγήται πρὸς τοὺς συντρόφους του εἶνε ἀτυχεῖς ἐρωτῆς του πρὸς τρεῖς ὡραίας γυναῖκας, εἰς οὓς ἔχει σατα- νικὸν ἀντεραστήν, ἕνα μάγον, ὅστις τοῦ φέρει τὴν καταστροφὴν, καὶ τοῦ ἀρπάζει τὴν φίλην του, ἐνῶ πίπτει ἐκεῖνος μεθυσμένος κατὰ γῆς. Ἡ μουσικὴ εἶναι αἰσθηματικὴ, γλυκεῖα, χα- ρίεσσα, ἀγνωστος δὲ ἐν Ἑλλάδι εἰς τὸ πολὺ κοινὸν καίτοι ἀριθμοῦσα 40 ἐτῶν βίον. Μόνον ἡ θαυμασία βαρκαρόλα, ἣν ἐσύλησαν καὶ αἱ ἐπιθεωρήσεις ἀκόμη, εἶνε γνωστοτάτη.

Ἡ κ. Σαμπανιέδα μετὰ τὴν ἀδραν, τὴν τεχνι- κὴν καὶ πλουσίαν εἰς τόνους φωνὴν της, ὑπε- ρέβη κάθε δυσκολίαν καὶ εἶχεν, ἰδίως ὡς κοῦ- κλα, ὡραίας ἐμφανίσεις. Ὁ βαρύτονας κ. Ὀρντα, ὅστις ὑπῆρξεν καὶ ὁ ρεζισέρ τοῦ ἔργου, ἐτρα- γούδησεν ἀμέμπτως μετὰ μίαν ὑποβλητικὴν καὶ ἔντονον φωνὴν ὡς ἠθοποιὸς δὲ ἐκυριάρχησε μετὰ τὸ ἐκφραστικὸν παίξιμό του καὶ τὰς ψυχολο- γημένας κινήσεις, εἰς τοὺς τρεῖς διαφόρους ρό- λους. Ὁ κ. Κρυωνᾶς ἐφάνη ἀνώτερος ἀπὸ ἄλ- λας ἐμφανίσεις, του ἔψαλε μετὰ ἀκριβείαν καὶ σταθερότητα φωνῆς καὶ διαύγειαν ἀπαγγελίας. Τὰ δευτερεύοντα πρόσωπα ἐπαιξάν ἡ μεσόφω- νος κ. Ρεβέκκα καὶ ὁ βαθύφωνος κ. Βλαχό- πουλος. Αἱ σκηνογραφίαι τοῦ καπηλείου καὶ τῆς Βενετικῆς ἐορτῆς καλαί. Παρὰ δὲ καλὴ ἡ μετὰφρασις, τὸ κόρο ἀνεκτόν, ἡ σὲ ὄρχη- στρα ὑπὸ τὸν κ. Σαμοσοῦντ, καίτοι ὄχι πλήρης, ἀπέδωκεν ἱκανοποιητικῶς ἐν συνόλῳ τὸ λεπτὸν καὶ ἔμπνευσμένον ἔργον τοῦ Ὀφφειμπαχ.

ΟΠΕΡΕΤΤΕΣ

Συνταγὴ πρὸς κατασκευὴν «πρωτοτύπου» ὀπερέττας δι' Ἑλλήν. θέατρον, ἐν εἴδει ποιητι- κας. Λαμβάνετε τὴν ὑπόθεσιν μιᾶς ὀλασθήποτε Γαλλικῆς φάρσας παιχθείσης εἰς θερινὸν θέα-τρον πέρουσι ἢ καὶ πρὸ ἐτῶν. Πέρνετε τὸν σχε- λετὸν ξεφλουδίζοντες τὸν διάλογον ἀπὸ κάθε

ἐξυπνάδαν. Πέρνετε τραγουδάκια ἀπὸ Ἐπι-θεωρήσεις παρωχημένων χρόνων, λεηλατεῖτε βάλς ἀπὸ Βιεννέζικες ὀπερέττες ὅσον τὸ δυνα-τὴν γνωστότερες, προσθέτετε ἀντὶ μπαχαρικῶν κινήμας πολλὰς καὶ φωνὰς ὀλίγας, ἀνακατεύετε καὶ θέτετε εἰς τὸν φούρνον, δηλ. εἰς τὴν σχη-νὴν. ἀφοῦ ψηθῶν — οἱ πρωταγωνισταὶ πάντοτε τὰ ψήνουν — τὰ σερβίρετε εἰς τὸ τραπέζι, ἦγουν εἰς τὴν πλατεῖαν, ὅπου τὸ νοήμον κοινὸν γεύε-ται καὶ εὐχαριστεῖται ἀφοῦ προπληρώσῃ δραχ. 12 - 8 διὰ τὸ «πρωτότυπον» φαγητόν.

Ἐπάνω εἰς αὐτὴν τὴν συνταγὴν εἶνε γραμ-μέναι ἔλαι σχεδὸν αἱ Ἑλληνικαὶ ὀπερέτται αἱ περισσότεραι τῶν ὁποίων εἶνε στρατιωτικά. Τὴν ἀρχὴν ἔκαμεν ὁ κ. Σακελλαρίδης καὶ τὴν συνεχίζει εὐκλεῶς ὁ κ. Χατζηαποστόλου.

Εἰς τὸ θέατρον Παπαϊωάννου ἐπαίχθησαν δύο νέα ἔργα. Ὁ «Ἀρλεκίνος», τοῦ κ. Σακελ-λαρίδου, ὀπερέττα ἀρκετὰ εὐθύμος, ἄλλ' ἡ ὑπό-θεσις τῆς κοινοτάτης. Ὁ Μπουλουκος δὲν συγ-χωρεῖ τὴν κόρην του ποῦ ὑπανδρεύθη παρὰ τὴν θέλησίν του, οὔτε ἐπιτρέπει εἰς τὴν ἄλλην κόρην του νὰ πάρῃ ἐκεῖνον ποῦ ἀγαπᾷ. Μία πονηρὰ ὑπερέτρια ἀποδεικνύει ὅτι ὁ Μπουλου-κος δὲν εἶνε καὶ πολὺ ἠθικὸς, τὸν ἀναμυγνύει εἰς ἕν σκάνδαλον καὶ τὸν ἀναγκάζει νὰ συν-θηκολογήσῃ μετὰ τὰ κορίτσια του.

Ἀπὸ τὴν μουσικὴν, ἤρρεσε ἡ μπαλλάντα τοῦ στιχειωμένου κάστρου, τὸ φῆξ-τρετ τῆς β' πρά-ξεως καὶ τὸ λαϊκώτατον ντουέττο τῆς γ' πρά-ξεως. Ἡ κ. Κολουβά καὶ ἡ κ. Μπριλλάντη ἀρκετὰ καλαί.

Τὸ ἄλλο μετὰ τὸν τίτλον «Θέλω νὰ ἰδῶ τὸν Πάπα», ἄν καὶ δὲν ἔχη τίποτε ἐξαιρετικόν, ἀπε-τέλεσε τὴν μεγαλειέτην ἐπιτυχίαν τοῦ θιάσου ὡς πρὸς τὸν ἀριθμὸν τῶν παραστάσεων. Κατὰ τὰ διαλείμματα ἔψαλεν ἡ Ρωσισὶς κ. Βορον-τζόβα.

Εἰς τὸ Κεντρικὸν ἐδόθησαν ὑπὸ τοῦ θιάσου τῆς κ. Ἐνκελ δύο νέα ἔργα. Ἡ «Κονιτσιόνα» μετὰ λιμπρέττο διασκευασθὲν ἐκ καμωδίας τοῦ Φρακαρόλι καὶ μουσικὴν τοῦ κ. Χατζηαπο-στόλου, παιχθεῖσα τὸ πρῶτον ἐν Θεσσαλονίκῃ. Εἶνε μία ἱστορία ἐρωτὸς ἀναζωογονουμένου καθ' ἣν στιγμὴν φαίνεται ὅτι σβύνει. Ὑπόθεσις πενιχρά, χωρὶς ἐνδιαφέρον. Ἡ μουσικὴ πετα-χτὴ καὶ ἀρκετὰ... γνωστὴ. Ὁ κ. Δράμαλης παρουσιάζει ἕνα τύπον ἱεροψάλτου ξεκαρδιστι-κώτατον καὶ ἐκτάκτως καλὰ ἠθογραφημένον. Πρωταγωνιστεῖ ἡ δ. Κόκκου ἀναπληροῦσα τὴν εἰς Γερμανίαν ἀπουσιάζουσαν κ. Ἐνκελ, πάν-τοτε χαριτωμένη. Ἐνεφανίσθη τὸ πρῶτον ὁ δ. Ἀνδρονίκου. Ἐχει δυνατὴν, κλλὰ γυμνασμέ-νην φωνὴν ὑψίφωνου σπουδάσασα ἐπὶ πενταε-τίαν εἰς τὸ Ὁδεῖον τῆς Ὀδησσοῦ. Πρῶτην φο-ρὰν παίξουσα, ὑπελήφθη εἰς ἠθοποιεῖαν. Ὁ κ. Στυλιανόπουλος ἀμέμπτος ὡς κωμικὸς σαλο-νιῶ, τύπος εὐγενοῦς ἐμφανίσεως. Τὸ δεῦτερον ἔργον, ἡ «Γκομπέτ», τοῦ νεαροῦ συνθέτου κ. Δουράκη εἶνε ἡ «Κυρία Προέδρου» διεσκευα-σμένη ὑπὸ τοῦ κ. Συρράκου, ἡ δὲ μουσικὴ ἔλα-φρὰ καὶ ἐπηρεασμένη ἀπὸ ξένας μελωδίας.

Ὁ αὐτὸς θιάσος ἔδωσε καὶ τὸν «Βαφτιστι-κὸν» μετὰ Ἀγγλικὴν μουσικὴν ἀνωτέραν τῆς τοῦ κ. Σακελλαρίδου. Ἡ Ἀγγλικὴ ὀπερέττα τοῦ Κάρλντ εἶνε χαριτωμένη, παρασταθεῖσα εἰς Λονδίνον τῷ 1917 καὶ ἔκτοτε συχνότατα παιζομένη.

Εἰς τὸ «Πανελλήνιον» ἐδόθη ἡ «Δακτυλο-γράφος», ὀπερέττα τοῦ κ. Δ. Ζάττα. Τὸ λιμπ-ρέττο εἶνε μετὰφρασις τῆς Γαλλικῆς ὀπερέτ-τας La folle escapade. Μία πλουσία κληρο-νόμος διὰ νὰ δοκιμάσῃ τὸν μέλλοντα μνηστῆρα της, νεαρὸν ἐκατομμυριοῦχον, παρουσιάζεται ὡς δακτυλογράφος καὶ προσλαμβάνεται ὑπ' αὐτοῦ εἰς τὴν ὑπηρεσίαν του καὶ ταξιδεύει μαζί της μετὰ τὴν θαλαμηγόν του, καὶ κατόπιν κωμικῶν ἐπεισοδίων ἔλα τελειώνουν μετὰ τὸν ἀπαραίτητον γάμον. Τὸ κείμενον εἶνε πολὺ μακρὸν.

Ἡ μουσικὴ τοῦ κ. Ζάττα ὅστις τόσον ἐξετι-μήθη μετὰ τὸ «Κόκκινον σπαλέττο», εἶνε εὐχάρι-στος, μετὰ Ἑλληνικὸν χρῶμα καὶ εἰργάσθη εὐ-συνειδήτως προσαρμόσας εἰς τὴν νεωτέραν τε-χνοπλοίαν παλαιότερους μελωδικοὺς ἤχους. Θὰ παρετήρει τις μόνον ὅτι εἰς τινα μέρη ἐκ-φεύγει τῶν ὁρίων τῆς ὀπερέττας καὶ γράφει σοβαρὰν μουσικὴν, ὡς λ. χ. εἰς τὸ τέλος τῆς α'. πράξεως. Τὸν ρόλον τῆς δακτυλογράφου ἐπαιξεν ἡ ἀρίστη σομπρέττα κ. Λαουτάρη, εἰς δὲ τοὺς χοροὺς διεκρίθη ἡ χαριτωμένη Γερμα-νὶς χορεύτρια Ἐρμινία Σόχου. Ὁ κ. Πλέσσας εἰς τὸν ρόλον τοῦ ἀκουσίου καπετάνιου τοῦ γλυκοῦ νεροῦ κωμικώτατος, ἀλλὰ καὶ ὑπερβο-λικὸς κάπως. Ὁ κ. Μπετιβόλις ἔχει ἄτονον παίξιμον. Εἰς καλὸν ἠθοποιὸν ὀπερέττας ἐξε-λίσσειται ὁ κ. Ταβουλάρης.

«Ἐκκεντρικὸς Ἐνωματίες» ὀπερέττα Ζάττα. Τὸ λιμπρέττο διεσκευάσεν ὁ κ. Λάσκαρης κατὰ παράκλησιν τοῦ κ. Πλέσσα ἐπὶ τῇ βάσει ρό-λου τοῦ Χωροφύλακος Θανάση» ἐν ἄλλοτε διέπλεσεν ἐπιτυχῶς εἰς τὴν παλαιὰν στρατιω-τικὴν κωμωδίαν «Panachot Gendarme» τοῦ Mouzey Bon. Ἡ ὑπόθεσις εἶνε πλήρης κωμι-κῶν ἐπεισοδίων, ἐν οἷς καὶ ἐν ἐξωφρενικῶν σο-νέττο ἐρωτομανοῦς χωροφύλακος μετὰ δεκαπέντε ὁμοιοκαταληξίαις εἰς «ὄνιον». Τὸ ἔργον ποι-κίλλεται ἀπὸ ἐκκεντρικοῦς χοροὺς μετὰ πρωτα-γωνιστὰς τὴν κ. Λαουτάρη ὡς Κατερινιῶ καὶ τὸν κ. Πλέσσαν εἰς τὸν ρόλον τοῦ ἠλιθίου χω-ροφύλακος διαπράττοντος διαρκῶς γκάφες. Ἡ μουσικὴ ἔχει χαλιτωμένα τραγουδά-κια καὶ ὡραίους χοροὺς. Τὸ ἰντερμέτζο με-ταξὺ δευτέρας καὶ τρίτης πράξεως εἶνε ἔργον τέχνης. Εἶνε λυπηρὸν διότι ὁ νεαρὸς συνθέτης θυσιάζει τὴν ἔμπνευσίν του εἰς τὰ γούστα τοῦ πολλοῦ κόσμου μετὰ τὰ ὀπερεττοεῖδη κατασκευά-σματα.

«Στὰ τριαντάφυλλα». Εἶνε ὁ τίτλος μιᾶς βίλλας μὴ ἔχων ἄλλην σχέσιν πρὸς τὴν ὑπό-θεσιν, Ἐμουσικοποιήθη ὑπὸ τοῦ κ. Χατζηα-ποστόλου ἡ Γαλλικὴ φάρσα «Δάνεισέ μου τὴ γυναῖκά σου» κατὰ τρόπον, ὅστε καὶ τὸν ἴδιον ἑαυτὸν του ν' ἀντιγράψῃ εἰς τὸ κυριαρχοῦν

βάλει. Έκ των ήθοποιών πρωταγωνιστεί η διαδεχθείσα την κ. Λαουτάρη σουμπρέττα κ. Νίκη Βελλή, πολύ ελκυστική εις την εμφάνισίν της εν γένει, τραγουδεί ήσυχα αλλά συμπαθητικά, χορεύει λίγο αλλά με χάριν. Η κ. Κανδύλη έτραγούδησε την ρομάντζαν της β'. πράξεως πολύ καλά. Ο κ. Πλέσσας υποκρινόμενος τόν τρελλόν, υπερβολικός μεταβάλλων τήν όπερέτταν εις λαϊκήν φάρσαν. Ο κ. Ταβουλάρης έπαιξε με μπρίο. Τό κόρο δέν πρέπει ούτε να τó βλέπη κανείς, ούτε να τó ακούη.

ΘΕΑΤΡΙΚΑΙ ΕΙΔΗΣΕΙΣ

Έν τῷ θεάτρῳ «Διονύσια» ιδρύθη δραματική σχολή υπό την διεύθυνσιν του Γάλλου σκηνοθέτου κ. Ρουλάν, οστις θά διδάσκη θεωρητικώς και πρακτικώς κατά τó σύστημα των Κονσερβατουάρ των Παρισίων. Οι μαθηταί της σχολής θά παίζουν δοκιμαστικώς κατά τó διάστημα των σπουδών των εις τόν θίασον Κυβέλης.

Η κ. Λαουτάρη συνεβλήθη διά την χειμερινήν περίοδον με τόν εν Ιταλία θίασον του Λομπάρδη. Η κ. Κυπαρίσση θά παίξη εις εν των θεάτρων του Μιλάνου — όχι εις την Σκάλαν όπου παίζουν μόνον Ιταλίδες με πρώτην εμφάνισιν την «Κυρίαν Μπατερφλάι».

Θίασος υπό τόν κ. Μ. Παλαιολόγον με πρωταγωνίστρια την κ. Χρ. Ρούσου και του δ. ποιού μετέχουν η κ. Μηλιάδου και τὰ ζεύγη Μαρίνου, Καββάδα και άλλοι ανεχώρησε διά να δώση παραστάσεις εις Παρισίους, Λονδίνον και Αμερικήν. Θά παίξη κυρίως τέσσαρα έργα, αντιπροσωπεύοντα τὰς τέσσαρας περιόδους του Έλληνισμού. Τήν «Ηρώ και Λεάνδρον» διά την αρχαίαν, τόν «Γελοτοποιόν του Βασιλέως» του κ. Δημητρακοπούλου διά την Βυζαντινήν, τόν «Αγαπητικόν της

βροσκοπούλας» διά την νεωτέραν. Θά παιχθῆ και ὁ «Γυιός του Ψηλορείτη» του κ. Πίππη πρὸς τιμήν της Κρήτης. Τόν θίασον θά ενίσχυσῃ ὀλικῶς ἡ Κυβέρνησις.

Εἰς διαγωνισμὸν διενεργηθέντα ἀπὸ ὁμάδα θεατροφίλων περὶ τοῦ ποῖα εἶνε ἡ καλύτερα παιχθεῖσα ἐφέτος ἑλληνικὴ ὁπερέττα, ἐβραβεύθησαν αἱ «Ἐκκεντρικὲς Ἐνωματίες». Ὁ συνθέτης κ. Ζάττας ἔλαβεν ὡς βραβεῖον 5,000 δραχμάς.

Ἐκ Βερολίνου ἀριχθεὶς ὁ νεαρὸς δραματικὸς ὑψίφωνος κ. Θέμις Γεωργίου (Themy Georgi) ἔδωσε δύο παραστάσεις μετὰ της Μουσικῆς σκηνῆς, τὸν «Ριγολέττον», τὴν «Καβαλλερίαν» και τοὺς «Παληάτσους». Μόλις εἰκοσιπενταετῆς, με ὠραῖον παράστημα, συμπαθεῖ φυσιογνωμίαν, ἐσημείωσεν ἐπιτυχίαν εις τὰ Γερμανικὰ θεάτρα. Ἡ φωνή του εἶνε σταθερά, ἐκφραστικὴ, ἰσχυρὰ εις δλους τοὺς ὑψηλοὺς τόνους, καλὸς δὲ εἶνε και ὡς ἠθοποιός. Με μεγάλητεράν ἐπιτυχιάν ἐπαιξεν εις τοὺς «Παληάτσους».

Προαγγέλλεται ἡ ἀριξίς κατά τὸν χειμῶνα της ὀνομαστῆς Παρισινῆς ἠθοποιοῦ καὶ χορευτριάς κ. Ρετζίνιας Μπαντέ, ἡ ὁποία θά παίξη ἐκτὸς ἄλλων τὴν «Γυναίκα και τὸ Νεῦρσπαστον», εις τὸν ρόλον της Κονστίας, ὅν ἔχει δημιουργήσῃ.

Εἰς τὸ θέατρον Κυβέλης θίασος ὑπὸ τὸν κ. Μηλιάδην θά παίξη τὸν Νέον Παπαγάλλον τοῦ κ. Βώτη.

Ὁ θίασος της δ. Κοτοπούλη ὑπὸ τὸν κ. Μυράτ, ἀνευ της δ. Κοτοπούλη, ἤτις ἀπεσόρθη — προσωρινῶς ἐλπίζομεν — της σκηνῆς, ἀνεχώρησεν εις Αἴγυπτον. Ὁ θίασος Παπαϊωάννου θά μεταβῆ εις Σμύρνην, Κ)πολιν και Αἴγυπτον. Ὁ θίασος «Πανελληνίου» θά περιέλθῃ τὰς ἐπαρχίας. Ὁ της Ἐνκελ θά παίξη εις τὸ Δημοτικόν.

ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΚΑΙ ΤΕΧΝΑΙ

ΕΙΚΑΣΤΙΚΑΙ ΤΕΧΝΑΙ

Πρὶν ἐπιστρέψῃ εις Μόναχον, παρὰ τὸ ἀκατάλληλον της ἐποχῆς, ἐξέθεσεν ἐν τῇ αἰθούσῃ του «Παργασσοῦ» ὁ διακεκριμένος ζωγράφος κ. Γ. Στρατηγὸς πενήντα πίνακας, ὅσους ἐπρόλαβε νὰ ἐτοιμάσῃ πρὸ της ἀναχωρήσεώς του, εις οὗς προσέθηκε 3-4 παλαιότερα ἔργα και δέκα ἀνήκοντα εις ἰδιώτας. Ὁ κ. Στρατηγός, ἀπὸ τοῦ 1914, ὅτε διοργάνωσεν ἀριχθεὶς ἐκ Γερμανίας ἐκθεσιν ἐν τῷ Ζαπτεῖρ, δέν ἐνεφανίσθη. Ἡ ἐκθεσις του περιέλαβε ποικίλα ἔργα, Γυμνά μοντέλλα, προσωπογραφίας, ζωγραφίας, σπουδάς φωτός, νεκρὰν φύσιν και διαφημίσεις. Τὴν ἐργασίαν του χαρακτηρίζει μεγάλη και προσεκτικὴ ἐπεξεργασία, διακρίνει καλλιτεχνικὴ ἀντίληψις. Τὰ περισσότερα ἔργα εἶναι μελέται φωτός, ἡμέρας και νυκτός, δοματίου και ὑπαίθρου, ἀντιθέσεις (Contre lumière) και φωτοσκιάσεις. Τὰ ρομαντικὰ μοντέλλα,

ἡ κεφαλὴ καλλιτέχνου, ἡ ἀσπρόδερμη, ὁ Μεγαρίτης ὁ μέγας πίναξ με τὰ φρούτα, ὁ ρομαντικὸς γάτος, τὸ βραδυνὸ κούρνιασμα ἦσαν τὰ καλλίτερα, ἀντιθέτως πρὸς μερικὰ ἄλλα τὰ ὁποῖα ἐτέθησαν πρὸς πλῆρωσιν τοῦ κενοῦ, ὡς αἱ Ἐπισκέπτριαί του ἀγγελίε. Μπροστά στον καθρέπτη, Πίσω ἀπὸ τὸ παρ. βάν, ἡ Ἄρμινία τοῦ λευκοῦ. Ἀπὸ τὰ σκίτσα τοῦ φωτός ἡ Ἀντηλιά, τὸ Φῶς λάμπας, ἡ Κόκκινη ποδιά, στή Σκιά, δεικνύουν ἐμπειρον χειριστὴν τοῦ χροστέρου. Ἐν προσέδειον διπλώματος τῶν Προσκόπων δεικνύει μίαν εἰδικότητα διά διαφημίσεις και διακοσμητικὴν τέχνην. Ἐκ τῶν τοπειῶν ἐξεχώρισεν δύο σκίτσα: ἡ Φθιναπωρινὴ δύσις εις τὰ Πατήσια και μια ἀκρα τῶν Ἰωαννίνων πρὸς τὴν λίμνην.

Ἐν Ν. Ὑόρκῃ ἐξέθεσεν ἔργα του ὁ ἐκ Πόντου καταγόμενος ζωγράφος κ. Νικόλαος Ζαροκέλης. Τὰ πλείστα ἦσαν ἰχθυογραφικαὶ προσωπογραφίαι, μετὰ μεγάλης ὁμοιότητος ἀποικνεύουσι τὰ χαρακτηριστικά,

νίαν, διὸ και κατεκρημάτισε κυριολεκτικῶς τὴν ζωὴν του.

ΜΟΥΣΙΚΗ

Εἰς τὸ θέατρον τοῦ Ἑλλ. Ὁδείου ἔδωσαν συναυλίαν: Ἡ βιολίστρια δ. Μαριέττα Νικάη ἀριχθεῖσα ἐκ Κ)πόλεως συμπράξει τοῦ ζεύγους Βλαστάρη. Ὁ νεαρὸς βαρύτονος τοῦ Ἑλλ. μελοδράματος κ. Ἀπ. Πρεδάρης συμπράξει τῶν δεσπ. Κυριαξῆ, Σαλολόγου και τοῦ κ. Ἐπιτροπάκη. Ἡ ὑψίφωνος τοῦ μελοδράματος Πετρουλίεως κ. Μαρία Σεγλοβιτόβα ἤτις ἐτραγούδησε μέρη ἀπὸ τὴν Τόσκαν, τὴν Μπατερφλάι, Ρωσικὰς συνθέσεις, και ἐν νουέιτο μετὰ τοῦ Ρώσου βαρυτόνου Hitvinoff. Συνέπραξεν ἡ κ. Ρεβέκκα ἡ ὁποία ἐτραγούδησε τοῦ Holmès τὴν «Heure de pourpre» και τὴν «Heure d'azur» τὸ «Σ' ἀγαπῶ» τοῦ Σαμάρα τὸ «Κένημα της» τοῦ Σακελλαρίδου και ὁ κ. Πάργας ὁστις ἐτραγούδησε «Παληάτσους» και «Ριγολέττον». Ὁ ὀξυφωνος κ. Ν. Πάργας συμπράξει τῶν δ. Κωνσταντίνου (ἄσμα) και τῶν κ. κ. Σηρέλλη (ἄσμα) και Α. Διατσέντη (ἀπαγγελία).

Εἰς τὸ Ν. Φιλήρον ἐδόθη συναυλία ὑπὸ τοῦ κ. Ν. Αὐγερινῶ (βιόλα) συμπράξει τῶν κ. κ. Ὁρντα βαρυτόνου και Μ. Καζάκη βιολονίστα.

Εἰς τὰ «Ὀλύμπια» κατά τὴν ἀποχαιριστικὴν συναυλίαν του ὁ βαρυτονος τελειόφοιτος τοῦ Ὁδείου Ἀθηνῶν κ. Λεων. Κορονάκης διεκρίθη διά τὴν ἔντασιν και τὴν αἰσθηματικότητα της φωνῆς του, ἰδίως εις τὸν «Ὁθέλλον» και τὴν Jolie fille του Μπιζέ. Ἐτραγούδησε με μεγάλην ἐκφρασιν και δύο δημοτικὰ τραγούδια, τὸ «Παντρεύουν τὴν ἀγάπη μου» και τὰ «Μάτια του Δήμου». Ἡ δραματικὴ ὑψίφωνος δ. Β. Σανταμούρη τελειόφοιτος μαθητριά της κ. Γκίνη, νεαρωτάτη και διά πρώτην φορὰν ἐμφανισθεμένη, ἐτραγούδησε με μεγάλην ἐπιτυχιάν. Ἡ φωνή της ἔχει ἀνεπιτήδευτον τέχνην, διαύγειαν, θερμότητα και ἔντασιν. Ἰδίως τὴν μονωδίαν ἀπὸ τὴν «Ἰσχὸν τοῦ Πετρωμένου» ἀπέδωσεν ἀριστα, ἀναγκασθεῖσα νὰ τὴν ἐπιναλάβῃ. Ἐτραγούδησε ὁ ὑψίφωνος Μ. Βέτης, ὁ δὲ τελειόφοιτος κ. Βρασιβανόπουλος εις τὸ βιολοντσέλλο ἐπαιξε τέσσαρας συντόμους συνθέσεις με αἰσθημα και λεπτότητα, διακριθίς εις τὴν «Ἐλεγίαν» τοῦ Φωρέ.

Ὁ κ. Σ. Φαραντῆτος ἀσκηθεὶς ἐπὶ τρίμηνον ἐν Παρισίοις παρὰ τῷ καθηγητῇ κ. Κορτὸ ἐπανῆλθε. Ἐπίσης ἐπανῆλθον ἐκ Παρισίων αἱ διπλωματοῦχοι τοῦ ἄσματος δεσποινίδες Δαλεξίου και Φιλιππίδου, και ἐκ Βιέννης ἡ δ. Ἀναστασία Φίλτσου, σπουδάσασα ἐπὶ ἔκτασιαν εις τὴν Μ. Ἀκαδημίαν και τυχοῦσα διπλώματος της Μάστρερ Σχούλε. Ὁ κ. Δ. Μητρόπουλος ἀνεχώρησε διά Βρυξέλλας ὡς ὑπότροφος τοῦ Ὁδείου και τοῦ κ. Μπενάκη πρὸς τελειοποίησιν εις τὴν σύνθεσιν και εἰδικὴν σπουδὴν τοῦ orgue, τὸ ὁποῖον ἐπιανερχόμενος θά διδάξῃ εις τὸ Ὁδεῖον Ἀθηνῶν, εις δὲ Παρισίους πρὸς τελειοποίησιν ὁ διπλωματοῦχος τοῦ πιάνου κ. Σκόκος, προσεχῶς δὲ μεταβαίνει εις Ἰταλίαν ὁ διπλωματοῦχος τοῦ ἄσματος κ. Μυλωνάς.

Ἡ δ. Α. Γκίνη προήχθη εις καθηγήτριαν τοῦ ἄσματος ἐν τῷ Ὁδεῖῳ Ἀθηνῶν. Ἐκ τοῦ αὐτοῦ Ὁδείου παρητήθησαν ὁ καθηγητῆς τοῦ βιολίου κ. Τ. Σουλτσε, ἡ πιανίστρια δ. Μ. Παπαγιαννοπούλου και ὁ βιολιστῆς κ. Λομπιάνκο, προσληφθέντες εις τὸ Ἑλλ. Ὁδεῖον, εις τὸ ὁποῖον προσελήφθη ἐπίσης ὡς καθηγητῆς της Δραματικῆς σχολῆς ὁ κ. Βαάκης.

Ἐν Σμύρῃν ἰδρύεται Ὁδεῖον. Πρὸς τοῦτο μετέβη ἐκεῖ ὁ διευθυντῆς τοῦ Ὁδείου Θεσσαλονίκης κ. Καζαντζῆς.

Ἐξαιρετικῶς ἐπιτυχεὶς ἦσαν αἱ προσωπογραφίαι ἅς κατά τὴν ἐν Γαλλίᾳ και Ἄγγλιᾳ περιοδείαν του ἐξέτελεσε, της βασιλίσσης της Ἰσπανίας, τοῦ ἀρχιεπισκόπου Κανταβρυγίας τοῦ μητροπολίτου Τραπεζοῦντος και της Μεγ. Δουκίσσης Μαρίας, ἐξαδέλφης τοῦ βασιλέως Ἀλεξάνδρου.

Οἱ κάτοικοι της πόλεως Σιδηροκάστρου προσέφεραν 4000 πρὸς ἀνέγερσιν Ἡρώου τῶν ἐκεῖ πεσόντων τῷ 1918 ἀνδρῶν της Μερραρχίας Κρήτης.

Ἡ Α. Διεύθυνσις Μηχανικοῦ προεκήρυξε διαγωνισμὸν μετὰ τῶν καλλιτεχνῶν πρὸς ἀνέγερσιν ἐν Θεσσαλονίκῃ ἀναθηματικῆς στήλης τῶν πεσόντων ὕγειονομικῶν ἀξιωματικῶν. Ἡ ἀξία της ὑπελογίσθη εις 8,000 δρ.

Ἀνεχώρησεν εις Παρισίους ὁπου θά διαμείνῃ ἐπ' ἀρκετὸν χρόνιν μελετῶν ὁ ζωγράφος κ. Β. Ἰωαννίδης.

Κατὰ τὰς ταραχὰς της 31 Ἰουλίου ὑπέστη ἀγρίαν ἐπίθεσιν ὑπὸ τοῦ ὄχλου ἡ πολύτιμος Πινακοθήκη τοῦ κ. Στ. Σκουλούδη, ἤτις ἐστέρησε τὴν παγκόσμιον τέχνην ἀριστουργημάτων της ζωγραφικῆς. Εἰς τὸ μέγαρον τοῦ γηραιῶ φιλότηχου ὑπῆρχον μεγάλης καλλιτεχνικῆς και ἱστορικῆς ἀξίας ἔργα και κομμοτεχνήματα. Ἄν και παρήλθεν ἰκανὸς χρόνος παραδόξως δέν ἐδημοσιεύθη κατάλογος τῶν καταστραφέντων και κλαπέντων. Ἀπολέσθησαν εις γνήσιος πίναξ τοῦ Βελασκέζ παριστῶν Φίλιππων τὸν Δ'. ἐν ἀριστον ἀντίγραφον της Βιζέ-λέ-Μπρέν, τρεῖς πίνακες τοῦ Καρνατέξιο φέροντες σπαθισμούς και ἄλλοι, οἵτινες ἐπωλήθησαν εις τοὺς δρόμους ἀντὶ δύο ἢ τριῶν δραχμῶν!.. Ἐὐτυχὸς ὁ πίναξ Θεοδοκοπούλου ὁ παριστῶν Φραγκισκανοῦς καλογήρηος ἐνώπιον κρανίου, διεσώθη.

Τῇ 27 ἐτελεσθησαν ἐν Ἰωαννίνοις ἐπισήμως τὰ ἀποκαλυπτήρια της δαπάναις τοῦ Δήμου ἐγερθείσης ἐν τῇ πλατεῖᾳ της Ἐθν. Ἀμόνης μαρμαρίνης στήλης: ὑπὲρ τῶν πεσόντων ἐν Ἡπειρῳ Ἄγγλων. Ὁ Δήμος Ἰωαννίνων ἐπίσης θά στήσῃ προτομὴν τοῦ ποιητοῦ Μαβίλλη πεσόντος ἐν Δρισκῳ, ὡς και προτομὴν τοῦ Γάλλου ἱστορικοῦ Πουκεβίλ. Ἀμφοτέρων τὰ ἀποκαλυπτήρια θά γίνουιν προσεχῶς.

Ἀπέθανεν ἐν Ἀθήναις ἡ ζωγράφος δ. Ἰριγένεια Βίλμπεργ, ἀσχολουμένη κυρίως εις ἀπεικονίσεις ἀρχαιοτήτων, ἀνθῶν και πυρογραφίαν. Ἐδίδαξε ζωγραφικὴν εις τὰ γνωστότερα ἐκπαιδευτήρια.

Ὁ γλύπτης κ. Θ. Θωμόπουλος φιλοτεχνεῖ προτομὴν μαρμαρίνην τοῦ ἔθνικοῦ ποιητοῦ Διονυσίου Σολωμοῦ, ἐπεράτωσε δὲ τὴν προτομὴν τοῦ Ἀλεξ. Παπαδιαμαντῆ, ἡν ὁ Δήμος Ἀθηναίων θά στήσῃ εις τὴν πλατεῖαν της Δεξιαμένης.

Οἱ ἐν Πόρτ Σαῖτ ὁμογενεὶς ἐνήργησαν ἐράνονος πρὸς ἀνέγερσιν προτομῆς εις τὸν δολοφονηθέντα πολιτευτὴν Ἰω. Δραγοῦμην. Τὸ συλλεγὲν ποσὸν μέλει τοῦδε ὑπερέβη τὰς 300 λίρας.

Ὁ ἀποθανὼν ἀντιλοίαρχος Γ. Κρίτσας, ἐκτὸς κληροδοτημάτων εις τὸν «Παρνασσόν» και τὴν Ἔθνολογικὴν Ἐταιρείαν, ὤρισεν ὅπως μετὰ πεναετίαν ἰδρυθῆ κενοτάμιον εις τὴν παλαιάν Ὁρεῶν, μαρμαρίνη δὲ χειρὶ νὰ δεκνῆ πρὸς τὴν Κ)πολιν. Ἐπίσης ὤρισεν ὅπως διατίθεται ἐτησίως 1000 δρ. διά τὴν βράβευσιν βιβλίου ἐκ 250 σελίδων πρὸς ἀπολεράτωσιν τοῦ συγγράμματός του «Αἱ Ἑλληνικαὶ νήσοι».

Ἡτόκισθησαν ἐν Σμύρῃν πεσὼν ὑπὸ τοὺς τροχούς διερχομένης ἀμαξοστοιχίας ὁ ἐκ τῶν ἀριστων ἀγιογράφων Δημοσθένης Εὐστρατιάδης, τοῦ ὁποῖου πολλὰ ἔργα κοσμοῦν τὰς ἐκκλησίας της Σμύρνης, θεωρούμενα ὡς ἔργα μεγάλης ἀξίας. Ἄλλ' ἐνεκεν ἐλλείψεως ἐργασιῶν ἐσχάτως περιέπεσεν εις μεγάλην πε-

χαήλ. Ἐκδότης Μ. Ζηράκης. Σκοπεῖ νὰ δημιουργήσῃ ἐκπαιδευτικὴν κίνησιν σύμφωνα πρὸς τὰς κοινωνικὰς καὶ κρατικὰς ἀνάγκας τῆς μεγαλυθείσης Πατρίδος.

«*Δύναμις*». Καθημερινὴ Ἀθηναϊκὴ ἔφημερίς. Διευθυντὴς Μ. Καλογερόπουλος.

«*Καλλιτεχνία*». Νέον φιλολογικὸν καὶ κριτικὸν περιοδικὸν μηνιαίον. Διευθυντὴς Στ. Χαρμῆς. Ἀρχισυντάκτης Τάκης Λιαλιεύς.

ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἰδρυθεῖσα τῷ 1841

Μετοχικὸν κεφάλαιον δρ. 20.000.000

Ἀποθεματικὸν » 13.000.000

Ἐκδόσεις τραπεζικῶν γραμματίων. — Προξοφλήσεις. — Δάνεια ἐπὶ ἐνεχύρῳ χρηματογρᾶφων καὶ ἔμπορευμάτων. — Δάνεια ἐνυπόθηκα. — Δάνεια πρὸς νομικὰ πρόσωπα καὶ γεωργούς. — Ἀγορὰ καὶ πώλησις συναλλάγματος. Πιστωτικαὶ ἐπιστολαί. — Καταθέσεις ἐν ὄψει καὶ εἰς ἀνοικτὸν ἴσμον. — Καταθέσεις ἔντοκοι. Ταμιευτήριον. — Ταμείον τίτλων πρὸς φύλαξιν.

Ο ΔΗΜΑΡΧΟΣ ΑΘΗΝΑΙΩΝ

Διακηρύττει ὅτι

Ἐκτίθεται εἰς ἐπαναληπτικὴν δημοπρασίαν κατὰ τὴν 5ην Σεπτεμβρίου 1920 ἡμέραν Σάββατον καὶ ὥραν 11—12 π. μ. καὶ ἐνώπιον τῆς Δημομαρχικῆς Ἐπιτροπῆς

1) Ἡ συντήρησις, βελτίωσις καὶ ἐπέκτασις τῶν Δημοτικῶν Κήπων καὶ δενδροστασιῶν τῆς πόλεως, καὶ

2) Ἡ προμήθεια κηροῦ διὰ τὰ Νεκροταφεία.

Οἱ βουλόμενοι δύνανται νὰ λάβωσιν γνώσιν τῶν ὄρων τῶν δημοπρασιῶν τούτων ἐν τοῖς ἀρμοδίοις Γραφείοις τοῦ Δήμου καθ' ἐκάστην.

Ἐν Ἀθῆναις τῇ 26 Αὐγούστου 1920.

Ὁ Δήμαρχος
ΣΠ. ΠΑΤΗΣ

ΛΑΪΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ

ΒΑΡΑ : ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑ : ΕΝ ΠΕΙΡΑΙΕΙ

Ἡ ΛΑΪΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ Ἰδρύθη ὑπὸ τῆς ΕΘΝΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ ΚΑΙ ὑπὸ πολλῶν ἀλλῶν κεφαλαιούχων

Κεφάλαιον Μετοχικὸν Δρ. 6.000.000

Καταθεσθῆναι » 1.500.000

Ἀποθεματικὸν » 1.820.000

ΕΡΓΑΣΙΑΙ :

- Ἡ Λαϊκὴ Τράπεζα πωλεῖ συναλλάγματα ἐπὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ καὶ ἀγοράζει ἐπιταγὰς (chèques) ἐπὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ.
- Εἰσπράττει γραμμάτια τρίτων καὶ τοκομερίδια.
- Πωλεῖ καὶ ἀγοράζει παντὸς εἶδους χρεώγραφα καὶ λαχειοφόρους ὁμολογίας.
- Χορηγεῖ δάνεια ἐπὶ ἐνεχύρῳ κοσμημάτων.
- Δέχεται καταθέσεις εἰς πρώτην ζήτησιν, ἐπὶ προθεσμία καὶ καταθέσεις ταμιευτηρίου.
- Ἐν γένει δ' ἐκτελεῖ πᾶσαν ἐργασίαν, τραπεζικῆς ἐργασίας.

Γενικὸς Διευθυντὴς : Δ. ΛΟΒΕΡΔΟΣ